

Μάνος Κουνουγάκης

Άνθη, Λίγα Άνθη
για τους Νεκρούς

2019

Ο Μάνος Κουνουγάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1985. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Αμερικανική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ. Τα θεατρικά του έργα δημοσιεύονται ελεύθερα για ανάγνωση στην ιστοσελίδα kounougakis.gr

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6974627110
Email: manoskoungek7@yahoo.gr

***

Το θεατρικό έργο είναι βασισμένο στο θεατρικό έργο *A Streetcar Named Desire* του Tennessee Williams.

***

Το θεατρικό έργο *Άνθη, Λίγα Άνθη για τους Νεκρούς* του Μάνου Κουνουγάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Λορένα

Μπλανς

Στέλλα

Στάνλεϋ

Περίληψη

Μακρινό μέλλον. Ένα πρόγραμμα προσομοίωσης πραγματικότητας επιτρέπει σε κάθε άνθρωπο να διατηρήσει την ύπαρξή του μετά τον θάνατό του σε ένα περιβάλλον που ο ίδιος έχει επιλέξει. Η Λορένα έχει διαλέξει να αναστηθεί στο θεατρικό έργο *Λεωφορείο ο Πόθος* του Τενεσί Ουίλιαμς. Παίρνει τη θέση ενός δευτερεύοντα χαρακτήρα, της γυναίκας που πουλάει λουλούδια για τους νεκρούς, και προσπαθεί να αλλάξει το τραγικό τέλος της Μπλανς. Ωστόσο, κάθε φορά που κάνει κάποιο λάθος χειρισμό, το πρόγραμμα την ανασταίνει ξανά, μεταφέροντάς την στην αρχική της θέση.

1

Σκοτάδι. Την ησυχία διακόπτει ο ήχος μιας γυναίκας που προσπαθεί να αναπνεύσει. Καθώς η αναπνοή της σταθεροποιείται, φωτίζεται ο χώρος. Βλέπουμε τη Λορένα, μια όμορφη γυναίκα περίπου τριάντα χρονών, να στέκεται όρθια στη μέση της σκηνής. Φοράει ένα φλοράλ φόρεμα και στο χέρι της κρατάει ένα καλάθι με άνθη.

Λορένα: Flores. Flores para los muertos. Flores. Flores. *(Σταματάει και κοιτάζει τον εαυτό της. Αγγίζει το φόρεμα.)* Το φόρεμα μου. Φλοράλ. Ακριβώς όπως τους το ζήτησα. Και τ' άνθη. Όλα λευκά εκτός από ένα. Πορφυρό. Για τον πόθο, το αίμα, τον έρωτα. *(Βγάζει ένα καθρεφτάκι και κοιτάζει τον εαυτό της.)* Αυτό ήταν λοιπόν. Είμαι νεκρή επιτέλους. Νεκρή και όμορφη. Και βρίσκομαι εδώ. Στη Νέα Ορλεάνη του κυρίου Τενεσί Ουίλιαμς. Ώρα να λάμψεις, μωρό μου. Να διορθώσεις τα λάθη του. Να τη σώσεις. *(Ακούγεται μουσική.)* Αχ, η μουσική. Η καρδιά μας χτυπά στον ρυθμό της. Χόρεψε. Χόρεψε. *(Αρχίζει να χορεύει.)* Εσύ γράφεις το έργο τώρα. Και θα το γράψεις σωστά. Θα του δώσεις το τέλος που του αξίζει. Χόρεψε. Χόρεψε. Γιορτάζεις σήμερα. Όπως κάθε μέρα από εδώ και μπρος. Είσαι στον Παράδεισό σου, Λορένα.

Ακούγεται ήχος από τραμ που περνάει. Σταματάει να χορεύει και το κοιτάζει. Μόλις ο ήχος χάνεται πηγαίνει έξω από το σπίτι του Στάνλεϊ. Χτυπάει. Η Μπλανς ανοίγει την πόρτα.

Μπλανς: Γεια σου όμορφη. Τι θα ήθελες;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη για τους νεκρούς;

Μπλανς: Πώς είπατε;

Λορένα: Θα θέλατε λίγα άνθη για τους νεκρούς;

Μπλανς: Όχι. Όχι.

Η Μπλανς κλείνει την πόρτα. Η Λορένα χτυπάει ξανά. Κανείς δεν της ανοίγει. Σκοτάδι.

2

Το φως επανέρχεται. Η Λορένα βρίσκεται στην αρχική της θέση.

Λορένα: Μα τι συνέβη; Πάλι από την αρχή; Εντάξει. Δεσποινίς Ντιμπούά, δε θα μου ξεφύγετε έτσι εύκολα. Εγώ είμαι η συγγραφέας εδώ. Και κάθε ανορθογραφία τη σβήνω. Ή μάλλον... Σχίζω ολόκληρη τη σελίδα και γράφω την ιστορία από την αρχή. Θα σας σώσω θέλετε δε θέλετε.

Πηγαίνει μέχρι την πόρτα και τη χτυπάει. Η Μπλανς της ανοίγει. Της χαμογελάει.

Μπλανς: Γεια σου όμορφη. Τι θα ήθελες;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη για αυτούς που ποθούν; Λίγα άνθη για τους ερωτευμένους;

Μπλανς: Τόσο όμορφα! (*Εισπνέει το άρωμά τους.*) Όλα τους είναι λευκά. Και μόνο ένα κόκκινο.

Λορένα: Λευκά για τη Μπλανς.

Μπλανς: Με γνωρίζετε;

Λορένα: Όπως όλοι.

Μπλανς: Αλήθεια το λέτε;

Λορένα: Μια γυναίκα αριστοκρατική, καλλιεργημένη και όμορφη ξεχωρίζει αμέσως. Όπως αυτό το κόκκινο τριαντάφυλλο ανάμεσα στα λευκά. (*Της το προσφέρει.*)

Μπλανς: Για μένα;

Λορένα: «Ω, η αγάπη μου είναι ένα κόκκινο, κατακόκκινο ρόδο/φρεσκοανθισμένο τον Ιούνη.»

Μπλανς: «Ω, η αγάπη μου είναι μια μελωδία,/παιγμένη σε τόνο γλυκό.»¹
(*Παίρνει το τριαντάφυλλο.*) Γνωρίζετε την ποίηση του κυρίου Μπερνς;

Λορένα: Πώς θα μπορούσα να μη τη γνωρίζω; Η ποίηση, ξέρετε, είναι το οξυγόνο των ευαίσθητων ψυχών.

Μπλανς: Το πιστεύετε;

---

¹ Στίχοι από το ποίημα "A Red, Red Rose" του Robert Burns

Λορένα: Με λένε Λορένα.

Μπλανς: Λορένα; Όπως... Έχει η οικογένειά σας ρίζες στη Γαλλία;

Λορένα: Μπορεί. Οι παππούδες όλων μας άλλωστε ζούσαν κάποτε στον Παλιό Κόσμο.

Μπλανς: Τ' όνομά σας μου θυμίζει τη γαλλική πόλη Λωρραίνη.

Λορένα: Δε το είχα σκεφτεί.

Μπλανς: Ίσως είστε λοιπόν μια όμορφη Γαλλίδα. Όπως εγώ. Το επίθετό μου, ξέρετε, είναι-

Λορένα: Ντιμπουά.

Μπλανς: Ω! Γνωρίζετε και το επίθετό μου;

Λορένα: Ελπίζω να μη σας φέρνω σ' άβολη θέση.

Μπλανς: Όχι. Καθόλου.

Λορένα: Οι γυναίκες εδώ είναι τόσο... Πώς να το πω; Ενώ εσείς. Πάντα ήθελα μια φίλη σαν και σας.

Μπλανς: Τι καλή που είστε! Ξέρετε, πάντα βασιζόμουν στην καλοσύνη των ξένων.

Λορένα: Αφήστε με λοιπόν να γίνω η αγαπημένη σας ξένη.

Μπλανς: Avec plaisir, ma chérie! Vous êtes charmante! Je suis heureuse de vous rencontrer.

Λορένα: Moi, aussi!

Μπλανς: Μιλάτε γαλλικά;

Λορένα: Παλιότερα, ναι. Πλέον όχι και τόσο καλά.

Μπλανς: Θα θέλατε λίγη λεμονάδα;

Λορένα: Πολύ ευχαρίστως.

Μπλανς: Είναι τόσο ζεστά τ' απογεύματα του Ιουνίου σ' αυτή την πόλη. Μου θυμίζουν τον Νότο.

Λορένα: Αγαπάω τη ζέστη. Ξυπνάει τον πόθο μέσα μας. Και μας απογυμνώνει απ' όλα τα περιττά.

Μπλανς: Και τη μαγεία;

Λορένα: Όχι βέβαια.

Μπλανς: Περάστε μέσα, παρακαλώ.

Λορένα: Δε θα ενοχλήσω;

Μπλανς: Μην ανησυχείτε. Είναι το σπίτι του άνδρα της αδερφής μου. Μα λείπουν. Έχουν πάει για μπόουλινγκ. Βασικά ο κύριος παίζει και η αδερφή μου τον χειροκροτεί.

Λορένα: Μπόουλινγκ είπατε;

Μπλανς: Είναι δημοφιλές σε άνδρες σαν και αυτόν. Ξέρετε... Για να αναδειχθεί το πιο ισχυρό αρσενικό. Τόσο πρωτόγονο.

Λορένα: Ναι, έχετε δίκιο. Ομολογώ πως έχει μια γοητεία βέβαια. Ιδρωμένα αντρικά κορμιά που προσπαθούν να επιβληθούν το ένα στο άλλο.

Μπλανς: Τώρα μιλάτε σαν την αδερφή μου.

Λορένα: Αλήθεια;

Μπλανς: Λοιπόν; Θα περάσετε;

Λορένα: Σίγουρα δε θα ενοχλήσω; Μπορούμε να-

Μπλανς: Το κάθε άλλο.

Λορένα: Εντάξει, αγαπητή μου.

Μπλανς: Απλά θα ήθελα να μου υποσχεθείτε κάτι.

Λορένα: Ό,τι θέλετε.

Μπλανς: Να με συγχωρέσετε. Το σπίτι είναι μικρό και κακόγουστο.

Λορένα: Μην ανησυχείτε.

Μπλανς: Είμαι φιλοξενούμενη και πρέπει να σεβαστώ το γούστο του οικοδεσπότη μου. Θα έμενα σε ξενοδοχείο μα... η μεγάλη μου αδερφή με χρειάζεται.

Λορένα: Είναι πραγματικά τυχερή η αδερφή σας.

Μπλανς: Περάστε, παρακαλώ!

Λορένα: Avec plaisir, ma chérie!

3

Η Μπλανς και η Λορένα στο σπίτι.

Μπλανς: Μη στέκεστε. Καθίστε, παρακαλώ. (*Η Λορένα παρατηρεί τον χώρο συγκινημένη και δεν την ακούει.*) Δεσποινίς Λορένα; Ω, λυπάμαι. Λυπάμαι πολύ.

Λορένα: Μα γιατί;

Μπλανς: Απογοητευτήκατε. Το ξέρω πως ο χώρος δεν είναι αξιοπρεπής. Δυστυχώς ο γαμπρός μου... Καταλαβαίνετε. Κι εγώ αναγκάζομαι να μένω εδώ. Η αδερφή μου-

Λορένα: Το κάθε άλλο. Το σπίτι σας είναι αξιολάτρευτο.

Μπλανς: Πώς είπατε;

Λορένα: Ακριβώς όπως το φανταζόμουν.

Μπλανς: Δε σας ενοχλεί;

Λορένα: Καθόλου.

Μπλανς: Είστε μια αξιολάτρευτη ψεύτρα.

Λορένα: Όχι, όχι. Αλήθεια σας λέω. Μπορεί να είναι μικρό και αισθητικά αδιάφορο αλλά έχει... Πώς να το πω; Τη ψυχή της εποχής του.

Μπλανς: Δηλαδή; (*Σερβίρει λεμονάδα.*)

Λορένα: Οι τοίχοι, τα έπιπλα, τα αντικείμενα. Το ζωντανεύουν και του δίνουν χαρακτήρα. Αυτό το σπίτι είναι η ίδια η Αμερική. Η Αμερική του εδώ και τώρα. Η Αμερική που έρχεται.

Μπλανς: Η λεμονάδα σας.

Λορένα: Σας ευχαριστώ.

Μπλανς: Θα σας δροσίσει.

Λορένα: Στην υγεία σας. (*Η Λορένα την πίνει μονορούφι.*)

Μπλανς: Μα εσείς διψάγατε.

Λορένα: Συγνώμη. Απλά ήταν τόσο δροσερή. Λες και είχα να πιώ από (*Παύση*) την προηγούμενη ζωή μου.

Μπλανς: Επιτρέψτε μου να σας σερβίρω λίγη ακόμα.

Λορένα: Να μην καταχραστώ τη φιλοξενία σας.

Μπλανς: Επιμένω.

Λορένα: Καλά, λοιπόν. Δύσκολα αντιστέκεται κανείς στον πειρασμό.

Μπλανς: Έτσι πρέπει. Οι πειρασμοί κάνουν τη ζωή μας γλυκιά και νόστιμη. *(Βάζει λεμονάδα στο ποτήρι.)* Όπως η ζάχαρη δίνει νοστιμιά σ' αυτή τη λεμονάδα.

Λορένα: Εσείς δε θα πιείτε;

Μπλανς: Θα χρειαστώ κάτι πιο δυνατό. *(Βρίσκει ένα μπουκάλι ουίσκι.)* Μη με παρεξηγήσετε. Σπάνια πίνω. Απλά σήμερα το έχω ανάγκη. Μήπως θα θέλατε κι εσείς λίγο;

Λορένα: Δε φαντάζεστε πόσο. Αλλά καλύτερα όχι. Το αλκοόλ επιταχύνει τη γήρανση του δέρματος. *(Η Μπλανς πίνει ενστικτωδώς το μάγουλό της.)* Βέβαια εσείς είστε νεότατη. Καλό είναι όμως να προσέχουμε. Οφείλουμε να παραμένουμε όμορφες.

Μπλανς: Ναι, η ομορφιά αιχμαλωτίζει τους άνδρες. Τους κάνει να μας λατρεύουν.

Λορένα: Μπορεί όμως και να οδηγήσει στη τρέλα... ακόμα και στον θάνατο.

Μπλανς: Αυτή είναι η μοίρα των ερωτευμένων ανδρών. Υπάρχει όμως πιο αξιολάτρευτη τρέλα; Πιο αξιομνημόνευτος θάνατος;

Λορένα: Εννοούσα εμάς, τις γυναίκες.

Μπλανς: Πώς μπορείτε να λέτε κάτι τέτοιο; *(Σερβίρει ουίσκι στο ποτήρι της.)* Η ομορφιά σε κάνει-

Λορένα: Μην πιείς.

Μπλανς: Πώς είπατε;

Λορένα: Μην πιείς. Δε το 'χεις ανάγκη.

Μπλανς: Μα εγώ-

Λορένα: Άκουσέ με! *(Της δείχνει το κόκκινο τριαντάφυλλο.)* Δεν πρέπει να μαραθεί. Πρέπει να μείνει δροσερό και ακμαίο. Να ομορφαίνει τον κόσμο μας.

Μπλανς: Ω Λορένα!

Λορένα: Ας αρχειστούμε στη λεμονάδα. Σαν δυο κορίτσια που γυρνάνε σπίτι τους μετά τον περίπατο. Δυο καλές φίλες.

Μπλανς: Φίλες;

Λορένα: Ναι. Φίλες.

Μπλανς: Εντάξει. (Σερβίρει λεμονάδα σε ένα ποτήρι.) Στην ομορφιά!

Λορένα: Στην ομορφιά! (πίνουν)

Μπλανς: Λοιπόν; Γιατί πουλάς τα λουλούδια;

Λορένα: Δε τα πουλάω.

Μπλανς: Τότε;

Λορένα: Τα χαρίζω.

Μπλανς: Σε ποιους;

Λορένα: Σ' εκείνους που μου υποδεικνύουν.

Μπλανς: Ποιοι;

Λορένα: Τα άνθη.

Μπλανς: Σου μιλάνε τα άνθη;

Λορένα: Ας πούμε πως τα αισθάνομαι. Και αυτά έχουν ψυχή, ξέρεις. Και θέλουν να είναι ευτυχισμένα.

Μπλανς: Και θέλουν να είναι κοντά μου;

Λορένα: Φυσικά.

Μπλανς: Και πού θα ήθελαν να τα στολίσουμε;

Λορένα: Το κόκκινο επιθυμεί τα μαλλιά σου. (Της το βάζει στα μαλλιά.) Ω, τι εξαίσιο θέαμα!

Μπλανς: Το πιστεύεις;

Λορένα: Είσαι πανέμορφη. Θα σου ψιθυρίσει όλα τα μυστικά του.

Μπλανς: Τι μυστικά μπορεί να έχει ένα λουλούδι;

Λορένα: Δεν ξέρω. Εγώ απλά το έκοψα.

Μπλανς: Τότε μπορεί να σε μισεί.

Λορένα: Όχι πια. Του βρήκα ένα τόσο γοητευτικό κεφαλάκι.

Μπλανς: Πρέπει να βρω ένα βάζο για τα υπόλοιπα. Αλλά πού; Είχαμε ένα εδώ αλλά έσπασε... Κάποιος το έριξε κατά λάθος από το τραπέζακι.

Λορένα: Σιγουρα; (Η Μπλανς δεν απαντάει.) Οι φίλες δεν λένε ψέματα.

Μπλανς: Τα ψέματα εξωραΐζουν τη ζωή.

Λορένα: (Ενώ η Μπλανς ψάχνει κάποιο βάζο η Λορένα μονολογεί) Τον θάνατο όμως;

Μπλανς: Πώς είπες;

Λορένα: Η ζωή είναι ωραία από μόνη της.

Μπλανς: Όχι αν συγκατοικείς μ' έναν αγριάνθρωπο σαν τον κύριο Κοβάλτσι.

Λορένα: Αυτός το έσπασε;

Μπλανς: Είχε πει και είχε ένα καβγά με την αδερφή μου.

Λορένα: Λυπάμαι.

Μπλανς: Έτσι κάνει αυτός. Πετάει ό,τι όμορφο βρίσκει. Είναι εχθρός του ωραίου.

Λορένα: Ακόμα και των ωραίων γυναικών;

Μπλανς: Φυσικά. Θέλει να τις κάνει να μαραζώσουν. Σαν τη μικρή μου τη Στέλλα, τ' αστέρι μου. Η αδερφούλα μου ήταν τόσο όμορφη. Μια πραγματική γυναίκα του Νότου. Μα τώρα αρχίζει να ξεθυμαίνει. Γίνεται όπως αυτές.

Λορένα: Ποιες;

Μπλανς: Όλες αυτές που ζουν εδώ γύρω. Θηλυκά χωρίς ίχνος φινέτσας και θηλυκότητας. Όχι, όμως. Δε θ' αφήσω το αστέρι μου να χάσει τη λάμψη του.

Λορένα: Αυτή είναι η μοίρα των αστεριών.

Μπλανς: Όλων;

Λορένα: Ναι, καλή μου. Σβήνουν αργά. Και γι' αυτά ο θάνατος είναι οριστικός. Δεν υπάρχει άλλη ζωή. Μονάχα σκοτάδι.

4

Ακούγεται η Στέλλα απ' έξω να τραγουδάει.

Στέλλα: I wish I didn't love you so.
My love for you should have faded long ago.
I wish I didn't need your kiss.
Why must your kiss torture me as long as this? ²

Μπλανς: Αν τ' άστρα είχαν φωνή, θα 'ταν σίγουρα η φωνή της Στέλλας μου.

Στέλλα: (Μπαίνει στο σπίτι κρατώντας μια τσάντα. Η Λορένα σηκώνεται.) Ω, δεν ήξερα πως έχεις επισκέψεις.

Μπλανς: Η Λορένα είναι φίλη μου.

Στέλλα: Φίλη σου;

Λορένα: Δεν πιστεύω να ζηλεύεις;

Στέλλα: Το κάθε άλλο!

Λορένα: Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Στέλλα.

Στέλλα: Κι εγώ!

Μπλανς: Νωρίς ήρθες.

Στέλλα: Ο Στάνλεϋ κέρδισε το στοίχημα με τον Πάμπλο. Και ιδού. Το τρόπαιο του μεγάλου νικητή. Ένα κοτόπουλο.

Μπλανς: Θεέ μου! Έβαλαν στοίχημα κρέας;

Στέλλα: Μαζί μ' ένα μπουκάλι ούισκι και δυο πακέτα τσιγάρα.

Μπλανς: Αυτά που είναι;

Στέλλα: Τα μοιράζεται με τ' άλλα ρεμάλια.

Μπλανς: Γενναιόδωρος ο κύριος Κοβάλσκι.

Στέλλα: (στη Λορένα) Έτσι οφείλει ο αρχηγός της αγέλης. (στη Μπλανς) Λοιπόν;

Μπλανς: Τι λοιπόν;

---

² Στίχοι από το τραγούδι [I wish I Didn't Love You So](#).

Στέλλα: Δεν ήξερα πως έχεις φίλες.

Λορένα: Πριν λίγο γνωριστήκαμε. Μόλις ήρθα στη Νέα Ορλεάνη.

Στέλλα: Θα σ' αρέσει εδώ. Οι άνθρωποι ξέρεις είναι...

Μπλανς: Ένα διαφορετικό είδος ανθρώπου.

Στέλλα: Τόσο ζωντανοί.

Λορένα: Έχεις όμορφη φωνή.

Στέλλα: Βρίσκεις; Λοιπόν, είναι κρίμα να μένετε κλεισμένες ένα τόσο όμορφο απόγευμα. Πρέπει να βγείτε έξω.

Μπλανς: Καλά είναι κι εδώ.

Στέλλα: Να βγείτε και να περάσετε καλά. Κερνάω εγώ.

Λορένα: Δε χρειάζεται.

Στέλλα: Δε το συζητάω. Γιορτάζουμε τη νίκη του Στάνλεϋ.

Μπλανς: Αφού κερνάει ο κύριος Κοβάλτσι... Συγχωρέστε με για λίγο. Θα ήθελα να φρεσκαριστώ. Στέλλα, θα κρατήσεις συντροφιά στη Λορένα;

Στέλλα: Ναι, καλή μου.

Μπλανς: Σ' ευχαριστώ. *(Μπαίνει στο μπάνιο.)*

Στέλλα: Θα ήθελες λίγη λεμονάδα ακόμα;

Λορένα: Ευχαριστώ αλλά έχω ήδη πει αρκετή.

Στέλλα: Εγώ θα πιώ λίγη. *(Σερβίρει σε ένα ποτήρι.)*

Λορένα: Όστε σ' αρέσει το μπόουλινγκ;

Στέλλα: Μόνο όταν παίζει ο Στάνλεϋ.

Λορένα: Θα είναι καλός.

Στέλλα: Γενικά τα καταφέρνει με ότι ασχολείται.

Λορένα: Κι εσύ;

Στέλλα: Εγώ τι;

Λορένα: Σε τι είσαι καλή;

Στέλλα: Κάποτε έπαιζα πιάνο. Παλιά. Σε μια άλλη ζωή.

Λορένα: Δεν είσαι και τόσο μεγάλη.

Στέλλα: Όταν άφησα το πατρικό μου, ήταν σαν να πέθανα και να γεννήθηκα ξανά.

Λορένα: Είστε απ' το Νότο, σωστά;

Στέλλα: Ναι, το Νότο. Τη νεκρή μας Αμερική.

Λορένα: Γιατί τη λες έτσι;

Στέλλα: Γνωρίζεις τη Γιορτή των Νεκρών; Σε κάποιες πόλεις βγάζουν τα πτώματα έξω απ' τους τάφους και περνούν τη μέρα μαζί τους. Έτσι είναι και ο Νότος. Ένα πτώμα που νομίζουμε πως είναι ακόμα ζωντανό.

Λορένα: Γι' αυτό έφυγες;

Στέλλα: Μύριζε θάνατο. Κι εγώ θέλω να ζήσω.

Λορένα: Η Μπλανς έμεινε.

Στέλλα: Γιατί έχει βαθιά μέσα της τη ψυχή του Νότου.

Λορένα: Εσύ;

Στέλλα: Πλέον όχι.

Λορένα: Θα 'ρθεις μαζί μας;

Στέλλα: Πρέπει να φτιάξω βραδινό.

Λορένα: Θα θυμώσει ο άνδρας σου αν δε μαγειρέψεις;

Στέλλα: Θα γκρινιάξει αλλά θα του περάσει.

Λορένα: Τότε;

Στέλλα: Θέλω να το κάνω.

Λορένα: Μια άλλη φορά λοιπόν.

Στέλλα: Εσύ από πού είσαι, Λορένα;

Λορένα: *(Ακούγεται φασαρία απ' έξω. Κάποιοι μαλώνουν.)* Τι συμβαίνει;

Στέλλα: Οι γειτόνισσες.

Λορένα: Γιατί μαλώνουν;

Στέλλα: Για το ποια έχει τον πιο ανόητο άνδρα. *(Γελάνε. Η Μπλανς βγαίνει από το μπάνιο.)*

Μπλανς: Τι συμβαίνει; *(Εξακολουθούν να γελάνε.)* Πείτε μου και μένα.

Στέλλα: *(γελώντας)* Οι γειτόνισσες.

Μπλανς: Τι κάνουν;

Λορένα: *(γελώντας)* Μαλώνουν.

Μπλανς: Και λοιπόν;

Στέλλα: *(γελώντας)* Μαλώνουν.

Λορένα: Μπορείς να με βοηθήσεις να ντυθώ;

Στέλλα: *(στη Λορένα)* Πρέπει να τους δεις. Είναι όλοι τους τόσο αστείοι.

Μπλανς: Στέλλα!

Στέλλα: Εντάξει, καλή μου. Έρχομαι.

5

Η Λορένα μένει μόνη της στο δωμάτιο. Εστιάζει σε διάφορα μικροαντικείμενα. Ακούγονται γέλια από το δωμάτιο.

Λορένα: Τι καλά! Είναι χαρούμενες οι αδερφές Ντιμπουά. Όπως όταν ήταν κορίτσια. Πόσο θα ήθελα κι εγώ μια αδερφή. Ακόμα θα με θρηνούσε. Θα κοίταζε τα πράγματά μου και τις φωτογραφίες μας. Θα σκεφτόταν τις στιγμές που ζήσαμε μαζί και θ' άκουγε τ' αγαπημένα μου τραγούδια.

Αρχίζει να μουρμουράει το τραγούδι που τραγούδαγε πριν η Στέλλα. Ο Στάνλεϋ μπαίνει στο δωμάτιο και την παρατηρεί χωρίς εκείνη να τον αντιληφθεί. Η Λορένα αγγίζει το ποτήρι στο οποίο είχε σερβίρει ούισκι η Μπλανς.

Στάνλεϋ: Μη τολμήσεις!

Λορένα: Πώς;

Στάνλεϋ: Ποια είσαι εσύ ομορφούλα; Και τι κάνεις στο σπίτι μου;

Λορένα: Εγώ...

Στάνλεϋ: Και γιατί ετοιμάζεσαι να πιεις το ούισκι μου;

Λορένα: Εγώ να... Είμαι φίλη της Μπλανς.

Στάνλεϋ: Έτσι εξηγείται.

Λορένα: Ποιο πράγμα;

Στάνλεϋ: Η έλξη προς το αλκοόλ. Το δικό μου αλκοόλ.

Λορένα: Με παρεξηγήσατε. Εγώ δεν-

Στάνλεϋ: Ναι, εντάξει. Δεν πίνεις και τα λοιπά.

Λορένα: Μα σας είπα πως-

Στάνλεϋ: Πού είναι η γυναίκα μου;

Λορένα: Στο δωμάτιο. Βοηθάει την Μπλανς να ντυθεί.

Στάνλεϋ: Δε μπορεί να ντυθεί μόνη της η υψηλοτάτη; (Προσπαθεί να βγάλει τη μπλούζα του ανεπιτυχώς.)

Λορένα: Απλά η Μπλανς –

Στάνλεϋ: Έχει κολλήσει πάνω μου η γαμημένη. Βοήθησέ με.

Λορένα: Εγώ;

Στάνλεϋ: Τράβα τη.

Λορένα: Μα ξέρετε...

Στάνλεϋ: Μη μου πεις πως ντρέπεσαι; Για να είσαι φίλη της θα έχεις ξαναδεί γυμνόστηθο άντρα.

Λορένα: Σας παρακαλώ.

Στάνλεϋ: Άντε, τέλειωνε.

Λορένα: Μισό λεπτό. *(Προσπαθεί να τον βοηθήσει.)*

Στάνλεϋ: Δεν έχεις δύναμη;

Λορένα: Έχει κολλήσει από τον ιδρώτα.

Στάνλεϋ: Καλά. Ας το. *(Τη βγάζει σχεδόν σκίζοντάς τη.)*

Λορένα: Θα τη χαλάσετε;

Στάνλεϋ: Ε και; Δική μου είναι. Αγορασμένη με τα λεφτά μου. *(Σερβίρει στον εαυτό του ούισκι και πίνει.)* Άντε, πιες κι εσύ.

Λορένα: Σας είπα δεν πίνω.

Στάνλεϋ: Μην κάνεις τη δύσκολη.

Λορένα: Δε θέλω.

Στάνλεϋ: Θα προσβάλεις τον οικοδεσπότη σου;

Λορένα: Καλά λοιπόν. Υποθέτω πως *(Δοκιμάζει.)*

Στάνλεϋ: Έτσι μπράβο. Είδες που ήθελες. Λοιπόν; Πώς σε λένε φίλη της Μπλανς;

Λορένα: Λορένα.

Στάνλεϋ: Δε μοιάζεις με τα κορίτσια που συναντάς εδώ γύρω.

Λορένα: Είμαι από μακριά.

Στάνλεϋ: Από πού;

Λορένα: Την άλλη πλευρά.

Στάνλεϋ: Τον Ειρηνικό;

Λορένα: Όχι ακριβώς.

Στάνλεϋ: Στέλλα! Τελειώνετε επιτέλους! *(στη Λορένα)* Για να δω; *(Της πιάνει το χέρι.)* Έχεις λεπτούς καρπούς.

Λορένα: Μάλλον.

Στάνλεϋ: Μου αρέσουν οι γυναίκες με λεπτούς καρπούς. Αλλά δε θα παντρευόμουν ποτέ μια από εσάς.

Λορένα: Ούτε κι εμείς θα σας παντρευόμασταν, κύριε Κοβάλτσι.

Στάνλεϋ: *(γελάει)* Ήμουν σίγουρος.

Λορένα: Για ποιο πράγμα;

Στάνλεϋ: Πως με γνωρίζεις.

Λορένα: Έτυχε να σας αναφέρει η Μπλανς.

Στάνλεϋ: Ναι, ε;

Λορένα: Μπορείς ν' αφήσεις τον καρπό μου;

Στάνλεϋ: Είσαι σίγουρη;

Λορένα: Ναι.

Στάνλεϋ: *(την αφήνει)* Ωραία τραγούδαγες.

Λορένα: Όχι όπως η Στέλλα.

Στάνλεϋ: Καμιά δε τραγουδάει σαν κι εκείνη. *(Ακούγονται γέλια από το δωμάτιο.)*
Στέλλα! Σταματήστε να χαχανίζετε και τελειώνετε!

Λορένα: Άσε τις λίγο. Είναι χαρούμενες.

Στάνλεϋ: Έλα τώρα. Κι εσύ θέλεις να βγουν. Νιώθεις άβολα που είσαι μόνη μαζί μου.

Λορένα: Καθόλου. Αν ήσουν βέβαια ντυμένος θα ήταν κάπως καλύτερα.

Στάνλεϋ: Στο σπίτι μου κυκλοφορώ όπως θέλω.

Λορένα: Είναι θέμα ευγένειας.

Στάνλεϋ: Όπως το να πίνεις το ουίσι του άλλου;

Λορένα: Δε το έβαλα εγώ.

Στάνλεϋ: Αλλά ποιος;

Λορένα: Η...

Στάνλεϋ: Τι έπαθες; Σου έφαγε η γάτα τη γλώσσα;

Η Στέλλα και η Μπλανς βγαίνουν από το δωμάτιο.

Στέλλα: Ορίστε, ήρθαμε!

Μπλανς: Κύριε Κοβάλσι, ελπίζω να φερθήκατε σαν κύριος στη φίλη μου.

Στέλλα: Φυσιικά και ήταν. Έτσι Στάνλεϋ;

Λορένα: Τι όμορφη που είσαι, Μπλανς.

Μπλανς: Σ' ευχαριστώ, καλή μου.

Στάνλεϋ: Πολλές καρκαιάξες δε μαζευτήκατε εδώ μέσα.

Στέλλα: Στάνλεϋ!

Μπλανς: Δε θα σου φορτωθούμε άλλο.

Λορένα: Θέλεις να έρθεις μαζί μας, Στέλλα;

Μπλανς και Στάνλεϋ: Όχι!

Λορένα: Μα γιατί;

Στέλλα: Όχι σήμερα, καλή μου. Κάποιο βράδυ όμως, όταν οι κύριοι μαζευτούν για χαρτιά, θα πάμε στο σινεμά. Ίσως και για ένα ποτό.

Μπλανς: Πάμε;

Στέλλα: Καλά να περάσετε!

Η Μπλανς την πιάνει αγκαζέ και βγαίνουν έξω.

6

Η Μπλανς και η Λορένα περπατάνε στον δρόμο αγκαζέ.

Λορένα: Κοίτα. Ο σταθμός των τραμ.

Μπλανς: Περπάτα πιο αργά.

Λορένα: Γιατί;

Μπλανς: Αν περπατάς αργά τους αφήνει χρόνο να σε παρατηρήσουν και να σε κρατήσουν στη μνήμη τους. Έτσι θα σ' ερωτευτούν, θα σ' ονειρευτούν. Θα σε πλάσουν ιδανική στο μυαλό τους.

Λορένα: *(Κοιτάζει προς το κοινό.)* Κοίτα πόσος κόσμος περιμένει.

Μπλανς: Πού να πηγαίνουν άραγε;

Λορένα: Δεν ξέρω.

Μπλανς: Όλοι τους διαφορετικοί. Όμως το τραμ θα ενώσει τις ζωές τους.

Λορένα: Ναι.. Θα γίνει μέρος της ιστορίας τους.

Μπλανς: Θα είναι ενδιαφέρουσες λες;

Λορένα: Κάποιες ναι. Κάποιες όχι.

Μπλανς: Ξέρεις, πολλές φορές σιέφτομαι τη ζωή μου σαν ένα βιβλίο.

Λορένα: Θα ήθελα να το διαβάσω.

Μπλανς: Τι λες να ήταν; Ποίηση; Μυθιστόρημα;

Λορένα: Θεατρικό.

Μπλανς: Σαν του κυρίου Ουάιλντερ;

Λορένα: Ίσως και καλύτερο.

Μπλανς: Θεατρικό, λοιπόν. Μου αρέσει. «Νιώθουν άραγε οι άνθρωποι πέρα ως πέρα τη ζωή όσο τη ζούνε; Κάθε λεπτό που περνάει; Κάθε στιγμή;»

Λορένα: «Όχι. Ίσως μόνο λιγάκι οι άγιοι και οι ποιητές.»³

---

³ Απόσπασμα από το θεατρικό έργο του Θόρντον Ουάιλντερ, *Η Μικρή μας Πόλη*.

Μπλανς: Δε γράφω καλή ποίηση. Και φυσικά δεν είμαι αγία.

Λορένα: Έχεις ποτέ γνωρίσει κάποιο ποιητή;

Μπλανς: Κοίτα το τραμ! Έρχεται! (*Ακούγεται ο ήχος του τραμ.*) Πού να πηγαίνει άραγε;

Λορένα: Κάπου μακριά.

Μπλανς: Θα ήθελα ν' ανέβω, να καθίσω δίπλα στο παράθυρο και ν' αφήσω τον οδηγό να με πάει όπου αυτός θέλει.

Λορένα: Και γιατί δε το κάνεις;

Μπλανς: Δε μπορώ.

Λορένα: Γιατί;

Μπλανς: Απλά δεν μπορώ.

Λορένα: Μια μέρα θα φύγουμε μαζί. (*Η Μπλανς της χαμογελάει.*) Λοιπόν; Θα μου πεις για εκείνο το αγόρι;

Μπλανς: Ποιο αγόρι;

Λορένα: Που έγραφε ποιήματα.

Μπλανς: Πώς ξέρεις πως ήταν αγόρι;

Λορένα: Μόνο τα αγόρια γράφουνε ποίηση.

Μπλανς: Και οι άνδρες;

Λορένα: Τη σιχαίνονται. Θα σου λείπει.

Μπλανς: Πώς το ξέρεις;

Λορένα: Εγώ να... Το φαντάστηκα. Τ' αγόρια γίνονται άνδρες. Και τότε αλλάζουν.

Μπλανς: Το δικό μου αγόρι δεν έγινε ποτέ άνδρας. Δεν πρόλαβε.

Λορένα: Λυπάμαι.

Μπλανς: Εγώ όχι πια.

Λορένα: Όχι;

Μπλανς: Έχεις δίκιο. Αν είχε επιβιώσει, θα είχε αλλάξει. Δε θα ήταν το αγόρι που ήξερα. Δε θα τον θυμόμουν με τόση αγάπη.

Λορένα: Θα ήταν όμως ακόμα ζωντανός.

Μπλανς: Όλοι μας θα πεθάνουμε κάποτε.

Λορένα: Θεσ να καθίσουμε; Πόνεσαν τα πόδια μου.

Μπλανς: Εμένα με φοβίζει ο δεύτερος θάνατος.

Λορένα: Ο δεύτερος θάνατος;

Μπλανς: Όταν θα πεθάνει και ο τελευταίος άνθρωπος που θα μας θυμάται. Τότε ναι. Δε θα υπάρχουμε πια. Τίποτα δε θα μαρτυράει πως υπήρξαμε.

Λορένα: Όχι. όχι. Αυτό δεν πρέπει να συμβεί.

Μπλανς: Γι' αυτό το αγόρι μου ζει. Και θα ζει για όσο θα υπάρχω.

Λορένα: *(μονολογεί)* Εμένα με θυμούνται άραγε;

Μπλανς: Ποιοι;

Λορένα: *(μονολογεί)* Πρέπει. Πρέπει να με θυμάστε.

Μπλανς: Είσαι καλά;

Λορένα: *(μονολογεί)* Να με θυμάστε. Ακούτε; Να με θυμάστε.

Μπλανς: Λορένα!

Λορένα: Ναι;

Μπλανς: Τι έπαθες;

Λορένα: Συγνώμη.

Μπλανς: Σε ποιον μίλαγες;

Λορένα: Σε κανένα.

Μπλανς: Είσαι μικρή για να φοβάσαι τον θάνατο.

Λορένα: *(γελάει)* Ω, μη στεναχωριέσαι. Δε μ' ανησυχεί καθόλου. *(Ακούγεται ήχος τραμ.)* Δες το!

Μπλανς: Πάει αργά.

Λορένα: Και είναι άδειο.

Μπλανς: Από πού να έρχεται άραγε;

Λορένα: Σταμάτησε. Θες ν' ανέβουμε;

Μπλανς: Δεν έχουμε εισιτήριο.

Λορένα: Δε βλέπω ελεγκτή.

Μπλανς: Είσαι θεότρελη. Να μπορούμε παράνομα σ' ένα τυχαίο τραμ;

Λορένα: Πρέπει να φύγεις, Μπλανς.

Μπλανς: Εγώ; Γιατί;

Λορένα: Εδώ θα σε πληγώσουν όλοι. Η Στέλλα, ο Στάνλεϋ, ο Μιτς.

Μπλανς: Ξέρεις τον Μιτς;

Λορένα: Δεν είναι δυνατός.

Μπλανς: (γελάει) Ο Μιτς; Είναι ένας γορίλας. Με μια ζωώδη, μα ευγενική δύναμη.

Λορένα: Είναι ακόμα αγόρι.

Μπλανς: Γι' αυτό θα με σώσει.

Λορένα: Και τα αγόρια υπακούνε τους άνδρες. Θα πιστέψει τον Στάνλεϋ. Και δε θα συγχωρέσει τα ψέματά σου.

Μπλανς: Για ποια ψέματα λες;

Λορένα: Για την ηλικία σου, την απόλυσή σου από το σχολείο, την –

Μπλανς: Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;

Λορένα: Θα του πει για εκείνο τον μαθητή. Τους φαντάρους. Τους κυρίους στο ξενοδοχείο Φλαμίνγκο.

Μπλανς: Δε θα τολμήσει.

Λορένα: Είναι άνδρας.

Μπλανς: Δε θα τον πιστέψει.

Λορένα: Είναι αγόρι.

Μπλανς: Ερωτευμένο αγόρι.

Λορένα: Γι' αυτό πρέπει να του μιλήσεις. Να μάθει ποια πραγματικά είσαι.

Μπλανς: Πώς ξέρεις για μένα;

Λορένα: Δεν έχει σημασία.

Μπλανς: Ποια είσαι;

Λορένα: Πρέπει να τον προλάβεις. Να τους πεις την αλήθεια.

Μπλανς: Δε θα το ήθελα.

Λορένα: Αλλιώς θα γίνουν άσχημα πράγματα.

Μπλανς: Δε θα το ήθελα.

Λορένα: Θα σε βιάσει. Θα χάσεις τα-

Μπλανς: Δε θα το ήθελα. *(Ακούγεται ήχος τραμ.)*

Λορένα: Κοίτα. Μ' αυτό το τραμ ήρθες στα Ηλύσια Πεδία. Κοίτα τι γράφει. Πόθος.

Ενώ η Λορένα κοιτάζει το τραμ, η Μπλανς αποχωρεί από τη σκηνή. Πέφτει σκοτάδι.)

Το φως επανέρχεται. Η Λορένα, κρατώντας το καλάθι στο χέρι, στέκεται στην αρχική της θέση.

Λορένα: Μα τι συνέβη; Πάλι από την αρχή; Γαμώτο! Ηλίθια! Τη φόβισες μ' αυτά που της είπες. *(βγάζει το καθρεφτάκι και κοιτάζει τον εαυτό της)* Πρέπει να έχεις υπομονή, αγάπη μου. Να κερδίσεις την εμπιστοσύνη της και να την αφήσεις να στα πει η ίδια. Θα το κάνει. Το ξέρεις πως θα το κάνει. Και τότε θα μπορέσεις να τη βοηθήσεις.

Με τη Στέλλα νιώθω πως... Δεν ξέρω. Το βλέμμα της. Έδειχνε ευτυχισμένη. Πώς θα την κάνω να καταλάβει πως αυτός... Αυτός... Μα γιατί δε μου φάνηκε μοχθηρός; Ένας άνδρας είναι. Ένας άνδρας που θέλει να ζήσει. Πώς να ελέγξεις τόσο πόθο για ζωή; Πώς; Μακάρι κι εγώ να ποθούσα τόσο όταν ζούσα. Μακάρι να-

Δείχνει να ζαλίζεται. Κάθεται στο έδαφος. Παίρνει βαθιές ανάσες και σταδιακά συνέρχεται.

Όχι. Είμαι νεκρή. Δε γίνεται. Δεν. Δε θα 'πρεπε να 'χω ζαλάδες. Είμαι νεκρή. Έχω ξεμπερδέψει μαζί τους. Όχι πάλι. Μου το είχαν εγγυηθεί. Εδώ δε θα περνούσα τα ίδια. Το σώμα μου θα παρέμενε άφθαρτο. Τέρμα ο πόνος. Τέρμα. Γιατί πάλι; Γιατί; Δεν καταλαβαίνω. Κι αυτή η μουσική... Σαν ένα σφυρί στο μυαλό μου. Η μουσική... Τόσο γνώριμη.

Ηρεμεί, σηκώνεται, ισιώνει τα ρούχα της και πάει μέχρι το σπίτι του Στάνλεϋ. Χτυπάει την πόρτα. Η Μπλανς της ανοίγει.

Μπλανς: Γεια σου όμορφη. Τι θα ήθελες;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη για αυτούς που ποθούν; Λίγα άνθη για τους ερωτευμένους;

Μπλανς: Είναι όμορφα. Όλα τους λευκά και μόνο ένα κόκκινο.

Λορένα: Για σένα. Δώρο. *(Της δίνει το τριαντάφυλλο.)*

Μπλανς: Για μένα;

Λορένα: Για εκείνους που γεννήθηκαν για να ποθούν και να τους ποθούν.

Μπλανς: *(Μυρίζει το τριαντάφυλλο.)* Μου θυμίζει το σπίτι.

Λορένα: Το σπίτι;

Μπλανς: Στον Νότο. Από εκεί κατάγεται η οικογένειά μου. Είχαμε ένα υπέροχο σπίτι. Απ' αυτά τα παλιά αρχοντικά.

Λορένα: Που είναι λες και έχουν ψυχή.

Μπλανς: Ναι. Ένα μέλος της οικογένειας. Ή μάλλον, η ίδια η οικογένεια.

Λορένα: Είχατε τριαντάφυλλα;

Μπλανς: Ένα τεράστιο κήπο. Η γιαγιά είχε φυτέψει παντού. Ο κήπος του πόθου. Έτσι τον έλεγαν οι φίλες μου.

Λορένα: Τι καλά!

Μπλανς: Η γιαγιά. *(αναστενάζει)* Κάθε πρωί έκοβε ένα τριαντάφυλλο και το έβαζε στα μαλλιά μου.

Λορένα: Θα ήταν όμορφα.

Μπλανς: Δε μπορείς να φανταστείς πόσο. Το Όμορφο Όνειρο. Έτσι έλεγαν το σπίτι μας.

Λορένα: Θα ήθελα να το δω.

Μπλανς: Δε γίνεται.

Λορένα: Μα γιατί;

Μπλανς: Ο κήπος ξεράθηκε. Ο θάνατος εξόρισε τον πόθο.

Λορένα: Λυπάμαι πολύ.

Μπλανς: Πόσο κάνει;

Λορένα: Είναι δώρο σου είπα.

Μπλανς: Μα τα πουλάς.

Λορένα: Τα χαρίζω.

Μπλανς: Γιατί;

Λορένα: Για να κάνω τους ανθρώπους ευτυχισμένους.

Μπλανς: Άγγελος είσαι;

Λορένα: Δεν υπάρχουν άγγελοι.

Μπλανς: Φυσικά και υπάρχουν. Όταν πεθάνω θα έρθει ένας πάνω απ' το προσκέφαλό μου. Θα είναι ξανθός με μεγάλες, δυνατές φτερούγες. Θα με πάρει αγκαλιά και θα πετάξει μαζί μου μέχρι την κόλαση.

Λορένα: Τον παράδεισο θες να πεις.

Μπλανς: Όπου κρίνει εκείνος σωστό.

Λορένα: Στο εύχομαι.

Μπλανς: Με λένε Μπλανς.

Λορένα: Εμένα Λορένα.

Μπλανς: Θα ήθελες μια λεμονάδα;

Λορένα: Είναι όμορφο απόγευμα. Κρίμα να μένει κάποιος κλεισμένος στο σπίτι.

Μπλανς: Έχει ζέστη ακόμα και αρκετό ήλιο.

Λορένα: Ας πάμε μια βόλτα.

Μπλανς: Θα ιδρώσουμε. Και μια σωστή δεσποινίς δεν πρέπει να-

Λορένα: Πρέπει να βγούμε. Είσαι τόσο όμορφη στο φως.

Μπλανς: Εγώ; Είσαι μια αξιολάτρευτη ψεύτρα.

Λορένα: Την αλήθεια λέω.

Μπλανς: Οι ρυτίδες μου.

Λορένα: Οι λίγες ατέλειες. Αυτό είναι πραγματική ομορφιά.

Μπλανς: Να κάνω πρώτα ένα μπάνιο και να ντυθώ.

Λορένα: Μια χαρά είσαι.

Μπλανς: Τι θα έλεγες να περάσεις σε μια ώρα;

Λορένα: Έλα. Ο δρόμος μας περιμένει.

Μπλανς: Να έρθει πρώτα η αδερφή μου. Θα ανησυχήσει.

Λορένα: (Της πιάνει το χέρι.) Λοιπόν; Πού θες να πάμε;

Μπλανς: Ίσως ένα περίπατο μέχρι τη λίμνη.

Λορένα: Αυτό είναι μέρος για ζευγαράκια.

Μπλανς: Τι θα έλεγες τότε για το δρόμο με τους πλανόδιους μουσικούς.

Λορένα: Εγώ θα πρότεινα τον σταθμό των τραμ.

Μπλανς: Τι το ιδιαίτερο έχει εκεί;

Λορένα: Είναι ο προορισμός και η αφετηρία. Ο τόπος που γεννιούνται και πεθαίνουν οι πόθοι. *(Την παίρνει αγκαζέ και αποχωρούν.)*

Η Λορένα και η Μπλανς περπατάνε στον δρόμο πιασμένες αγκαζέ. Συζητάνε και χασκογελάνε.

Μπλανς: Και έτσι τον άφησε όλο το βράδυ έξω απ' το σπίτι. Εκείνος νιαούριζε σαν γάτα σε οίστρο. «Συγχώρα με! Δε θα ξανακοιτάξω. Δε θα ξανακοιτάξω.» Έπρεπε να τον δεις. Κοιμήθηκε στο χαλάκι της πόρτας. Ήταν τόσο έξαλλος ο κύριος Κοβάλσκι! Ένας άνδρας, φίλος του, να παρακαλάει και να μυξοκλαίει σαν- *(Η Λορένα σταματάει. Πιάνει το κεφάλι της.)* Τι έπαθες καλή μου; Λορένα; Λορένα;

Λορένα: Καλά είμαι. Συγνώμη.

Μπλανς: Μα εσύ παρέλυσες.

Λορένα: Ένας πονοκέφαλος ήταν.

Μπλανς: Να σε πάω σπίτι σου; Ίσως χρειάζεται να ξαπλώσεις.

Λορένα: Πέρασε τώρα. Ας μη μας χαλάσει τη διάθεση.

Μπλανς: Αλήθεια που μένεις;

Λορένα: Στην άλλη πλευρά της πόλης. Πέρα απ' τον σταθμό.

Μπλανς: Δεν πρέπει να 'χω πάει ποτέ. Η πόλη, ξέρεις, μου φαίνεται λαβύρινθος. Τόσοι δρόμοι, σοκάκια, σπίτια. Νιώθω να με πνίγουν. Σαν να 'μαι κλεισμένη σε μια ταμπαιέρα. Μια όμορφη, ασημένια ταμπαιέρα με χαραγμένο ένα fleur-de-lys.

Λορένα: Fleur-de-lys;

Μπλανς: Το άνθος του κρίνου.

Λορένα: Ω Μπλανς! Είσαι ποιήτρια.

Μπλανς: Εγώ; *(γελάει)* Το κράξιμο ενός κορακιού είναι ποιητικότερο από τους στίχους μου. Αυτός ναι. Ήταν ποιητής.

Λορένα: Ποιος;

Μπλανς: Ένα αγόρι.

Λορένα: Φίλος σου;

Μπλανς: Κοίτα τα κτήρια, τ' αυτοκίνητα. Πουθενά χώρος ελεύθερος.

Λορένα: Θυμάσαι κάποιο ποίημά του; Έστω ένα-

Μπλανς: Ίσως τελικά αυτή η πόλη να είναι ένας τάφος. Ένας τάφος που σφύζει ζωή.

Λορένα: Μπορεί και να είναι. Ίσως όλος ο κόσμος να είναι ένας τάφος.

Μπλανς: Κι εμείς; Τι κάνουμε τότε;

Λορένα: Προσπαθούμε να ζήσουμε μέσα του. *(σταματάει)* Νομίζω πως φτάσαμε.

Μπλανς: Ο σταθμός... Κάτι μου θυμίζει.

Λορένα: Ίδιοι είναι όλοι τους.

Μπλανς: Κοίτα αυτόν εκεί. *(Δείχνει έναν άνδρα από το κοινό.)* Δεν είναι όμορφος;

Λορένα: Μάλλον.

Μπλανς: Είναι όμως λίγο σοβαρός.

Λορένα: Κάτι θα σκέφτεται.

Μπλανς: Τι άραγε;

Λορένα: Πού να ξέρω;

Μπλανς: Μάντεψε.

Λορένα: Τη δουλειά του ίσως; Την οικογένειά του;

Μπλανς: Μη γίνεσαι τόσο κοινότυπη.

Λορένα: Τι θα μπορούσε δηλαδή να σκέφτεται;

Μπλανς: Ίσως πλάθει μια ιστορία με στρατιώτες. Αμούστακα αγόρια που ετοιμάζονται να θυσιαστούν. Μπορεί και να θυμάται βέβαια μια βραδιά πάθους.

Λορένα: Αυτό θα ήταν ωραίο.

Μπλανς: Μίλησέ του.

Λορένα: Εγώ;

Μπλανς: Γαληνεύει τη ψυχή λίγο αθώο φλερτ.

Λορένα: Έχω χρόνια να φλερτάρω.

Μπλανς: Εσύ; Μια τόσο γοητευτική ύπαρξη.

Λορένα: Τα παραλές.

Μπλανς: Αν ήμουν άνδρας, ένα σιληρό αρσενικό σαν τον κύριο Κοβάλσκι, θα σ' έριχνα στο κρεβάτι μου. *(Την κοιτάει στα μάτια και της δίνει ένα φιλί στον ώμο. Γελάει.)* Λοιπόν;

Λορένα: Τι;

Μπλανς: Θα πας;

Λορένα: Όχι!

Μπλανς: Μην είσαι δειλή.

Λορένα: Δεν είναι αυτό.

Μπλανς: Τότε;

Λορένα: Δε μου αρέσει.

Μπλανς: Μα κοίτα το μέτωπό του. Τα χέρια του.

Λορένα: Σταμάτα.

Μπλανς: Δείχνει να είναι και πλούσιος. Το ντύσιμό του-

Λορένα: Σταμάτα, σου είπα!

Μπλανς: Καλά. Δεν επιμένω.

Λορένα: Κοίτα τη. *(Της δείχνει μια γυναίκα από το κοινό.)* Έχει σχεδόν αποκοιμηθεί.

Μπλανς: Δε θα μπορούσα να κοιμηθώ μπροστά σε τόσους ξένους. Θα ήταν ντροπιαστικό.

Λορένα: Ποτέ δε σου 'χει τύχει;

Μπλανς: Ίσως μόνο όταν ήμουν κορίτσι.

Λορένα: Θα ήθελες ν' ανεβούμε σ' ένα τραμ;

Μπλανς: Και να πάμε που;

Λορένα: Στο κάπου. Το αγαπημένο μας κάπου.

Μπλανς: Λορένα;

Λορένα: Ναι;

Μπλανς: Κι εγώ έχω πονοκεφάλους.

Λορένα: Το ξέρω, καλή μου.

Μπλανς: Το ξέρεις;

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: Δε ξέρεις όμως γι' αυτή τη φρικτή μουσική. Εκείνη που προιόνιζει το μυαλό μου μέχρι ν' ακουστεί το μπαμ. Το μπαμ. Εκεί που τελειώνουν όλα. *(Την αγκαλιάζει.)*

Λορένα: Μην ανησυχείς, αγάπη μου. Δε θ' αφήσω να την παίζουν ξανά.

Μπλανς: Δε μπορείς. Η μουσική είναι μέσα μου. Είναι εγώ.

Λορένα: Εσύ;

Μπλανς: Και η τελευταία της νότα εκείνο το μπαμ. Ένας πυροβολισμός. Κάποιος πυροβολεί τον εαυτό του. Κι ενώ πεθαίνει αφήνει κι εμένα αναίσθητη.

Λορένα: Ποιος είναι;

Μπλανς: Το αγόρι που έγραφε ποίηση. *(Ακούγεται ο ήχος τραμ που φεύγει.)* Κοίτα το τραμ. Φεύγει. Παίρνοντας τον αγαπημένο σου μακριά.

Λορένα: Όχι. Ακόμα εδώ είναι.

Μπλανς: Παραδέχεσαι λοιπόν πως σου αρέσει.

Λορένα: Δεν είπα κάτι τέτοιο.

Μπλανς: Έλα τώρα.

Λορένα: *(γελάει)* Όχι. Όχι.

Μπλανς: Πρέπει να φύγω.

Λορένα: Τόσο γρήγορα;

Μπλανς: Έχω ένα ραντεβού.

Λορένα: Με ποιον;

Μπλανς: Θα σου πω αύριο. Εντάξει;

Λορένα: Εντάξει.

Μπλανς: Το πρωί. Θα σε περιμένω. *(Αποχωρεί.)*

Λορένα: *(Καθώς κοιτάζει την Μπλανς να αποχωρεί.)* Μπλανς; Είσαι πράγματι η Μπλανς; Ή μήπως κάποια άλλη; Μια Μπλανς της φαντασίας μου. Ένα αντίγραφο που δημιουργεί το πρόγραμμα; Μα πώς μπορείς να είσαι κάποια που ποτέ δεν υπήρξε; Που γεννήθηκε και πέθανε στο μυαλό ενός συγγραφέα; Ίσως τελικά εσύ είσαι η πραγματική. Το δέρμα σου. Τόσο απαλό. Με λίγα ροζ σημεία. Εκεί που σ' έχουν τσιμπήσει κουνούπια. Τα άτιμα! Κι εκείνα σε ποθούν. Θέλουν να τρυπήσουν τη σάρκα σου. Κάθε τσιμπήμα κι ένα φιλί. Και τα μάτια σου. Ξαφνικά, έτσι χωρίς λόγο, υγραίνονται. Δεξιά στο κάτω σου βλέφαρο. Σε καλούν να κλάψεις. Κλαις συχνά Μπλανς; Εγώ ποτέ πια. Ποτέ. Κι αυτές οι ρυτίδες. Ω, οι καταραμένες ρυτίδες στο μέτωπό σου. Αυτές που σε κάνουν να φοβάσαι το φως. Είσαι ζωντανή. Ναι. Ζωντανή. Τόσο ζωντανή όσο ήμουν. Όσο είμαι. Μια γυναίκα που ποθεί και θέλει να την ποθούν. Τόσο ευάλωτη όμως. Έτοιμη να καταρρεύσει στο κάθε της βήμα.

Πού να πήγε; Μάλλον στον Μητς. Ο μπάσταρδος. Είναι δειλός. Ένας καταραμένος δειλός. Ανάξιος της. Μα φταίει κι αυτός; Τον έπλασαν ή μάλλον τον έγραψαν έτσι. Ποιος μπορεί να τα βάλει με τη βούληση του δημιουργού του;

Αδειάζει ο σταθμός. *(Κοιτάζει στο κοινό.)* Λίγοι έμειναν. Μάλλον περιμένουν το τελευταίο τραμ. *(στο κοινό)* Χαίρομαι που είστε εδώ. Ακούτε; Χαίρομαι. *(Πλησιάζει κάποιον.)* Γεια σας. Με λένε Λορένα. Δε θα το πιστέψετε αλλά είμαι νεκρή. Ένα πρόγραμμα σ' ένα μηχάνημα ανέστησε το μυαλό μου. Ζω μέσα του. Όπως κι εσείς. Αν ποτέ χαλάσει, δεν θα υπάρχουμε. Εσείς πού πάτε; Μα γιατί δε μιλάτε; Δεν είναι ευγενικό, ξέρετε. Πρέπει να είμαστε ευγενικοί μεταξύ μας. Κι ας μη γνωριζόμαστε. Η ευγένεια μεταξύ ξένων. Αυτό λέει μια φίλη μου πως θα μας σώσει. *(σε κάποιον άλλο)* Ξέρετε, πάντα φοβόμουν τους άδειους σταθμούς. Και ιδιαίτερα τα άδεια αεροδρόμια. Μια φορά ήμουν σ' αυτό της Μαδρίτης. Έχετε πάει ποτέ στη Μαδρίτη; Ω, πρέπει να πάτε! Περίμενα λοιπόν που λέτε τη τελευταία πτήση. Περπατούσα σ' άδειους, σκοτεινούς διαδρόμους. Τα μαγαζιά κλειστά. Αραδιά και που έβλεπα κάποιον επιβάτη. Κάπως έτσι σκεφτόμουν πως είναι ο θάνατος. Άδειοι, σκοτεινοί διάδρομοι σ' ένα μέρος που θα 'πρεπε να σφύζει από ζωή.

Ο Στάνλεϋ μπαίνει στη σκηνή. Πηγαίνει δίπλα στη Λορένα και της προσφέρει τσιγάρο.

Λορένα: Εσύ;

Στάνλεϋ: Με ξέρεις;

Λορένα: Τι θέλετε;

Στάνλεϋ: Τσιγάρο;

Λορένα: Δεν καπνίζω.

Στάνλεϋ: Δοκίμασε.

Λορένα: Σας είπα δε θέλω.

Στάνλεϋ: Οι ομορφούλες πρέπει να καπνίζουν. Δείχνουν πιο γυναίκες.

Λορένα: Σας παρακαλώ. Συνοδεύομαι.

Στάνλεϋ: Από ποιον;

Λορένα: Τον μνηστήρα μου. Να, εκεί κάθεται. *(Του δείχνει κάποιον από το κοινό.)*

Στάνλεϋ: *(Του γνέφει με το χέρι.)* Δε δείχνει να 'χει πρόβλημα που συζητάμε.

Λορένα: Περιμένει να δείξετε λίγη ευγένεια. *(Περπατάει προς τον άντρα που έδειξε.)*

Στάνλεϋ: Για πού το 'βαλες μικρό μου ελάφι; *(την πλησιάζει)* Ξέρεις, είμαι καλός κυνηγός.

Λορένα: Αφήστε με αλλιώς...

Στάνλεϋ: Αλλιώς τι;

Λορένα: Θα φωνάζω.

Στάνλεϋ: Και;

Λορένα: Τι και; Θα σε διώξουν.

Στάνλεϋ: Ο δήθεν μνηστήρας σου;

Λορένα: Όλοι τους.

Στάνλεϋ: Αυτοί; *(γελάει)* Κοίτα τους καλά. Σου φαίνονται ικανοί να-

Λορένα: Τι θέλεις;

Στάνλεϋ: Να συζητήσουμε.

Λορένα: Και τι έχουμε να πούμε οι δυο μας;

Στάνλεϋ: Είμαι ο Στάνλεϋ. Αν και μάλλον το ξέρεις.

Λορένα: Εγώ; Από πού και ως πού;

Στάνλεϋ: Σας είδα με την αξιολάτρευτη κουινιάδα μου.

Λορένα: Και τι θέλεις;

Στάνλεϋ: Πληροφορίες για εκείνη.

Λορένα: Και γιατί να στις δώσω;

Στάνλεϋ: Γιατί στο ζητάω. *(ανάβει τσιγάρο.)*

Λορένα: Δε τη ξέρω καλά. Γνωριστήκαμε λίγες ώρες πριν.

Στάνλεϋ: Πες μου για εκείνο το ξενοδοχείο.

Λορένα: Μα σου εξήγησα πως-

Στάνλεϋ: Ποιους δεχόταν εκεί;

Λορένα: Δεν ξέρω.

Στάνλεϋ: Πού έφαγε την περιουσία μου;

Λορένα: Δεν ξέρω. *(Ο Στάνλεϋ καπνίζει σιωπηλός.)* Και να ήξερα δε θα σου έλεγα.

Στάνλεϋ: Πώς σε λένε;

Λορένα: Λορένα.

Στάνλεϋ: Δε θες μια τζούρα;

Λορένα: Όχι. Σου είπα πως-

Στάνλεϋ: *(Της βάζει το τσιγάρο στα χείλη.)* Εισπνοή. *(Εκείνη εισπνέει.)* Κατάπιε το. Μπράβο. *(Η Λορένα πνίγεται με τον καπνό. Βήχει. Εκείνος γελάει.)* Αλήθεια λες. Δε το 'χεις. Έχεις ωραίους καρπούς.

Λορένα: Παράξενο κομπλιμέντο.

Στάνλεϋ: Σαν της γυναίκας μου.

Λορένα: Θα είναι όμορφη.

Στάνλεϋ: Μη χάνεις τον χρόνο σου μαζί της.

Λορένα: Ορίστε;

Στάνλεϋ: Με τη Μπλανς. Είναι καμένο χαρτί.

Λορένα: Δεν καταλαβαίνω.

Στάνλεϋ: Σαν αυτό το τσιγάρο. Δεν έχει άλλο να κάψει. Ξέρεις. Απ' τις πολλές ρουφηξιές. (Το πετάει κάτω και το πατάει.) Τι έχει να δώσει ένα αποσιγάρο; Τίποτα. Μονάχα βρωμίζει τον χώρο.

Λορένα: (το μαζεύει) Τον χώρο βρωμίζει αυτός που το πέταξε.

Στάνλεϋ: Μου αρέσεις. (Της πιάνει τον καρπό.) Είσαι αγρίμι. Όπως αυτή. Μόνο που...

Λορένα: Που;

Στάνλεϋ: Εσύ είσαι ένα άγριο ελαφάκι. Ενώ εκείνη μια γερασμένη τίγρης. Που δε μπορεί πια να τρέξει και να δαγκώσει.

Λορένα: (τραβιέται απότομα) Είναι αργά. Δεν έχεις να κάνεις κάτι καλύτερο; Να παίζεις μπόουλινγκ; Ή μια παρτίδα πόκερ;

Στάνλεϋ: Είδες που ξέρεις για μένα.

Λορένα: Όλοι οι άνδρες σ' αυτά τα μέρη-

Στάνλεϋ: Πες μου τι ξέρεις και θα φύγω.

Λορένα: Σου είπα. Μόλις τη γνώρισα.

Στάνλεϋ: Μάλλον δε θέλεις να φύγω.

Λορένα: Σταμάτα να παριστάνεις τον κακό.

Στάνλεϋ: Τον κακό;

Λορένα: Το βλέπω στα μάτια σου.

Στάνλεϋ: Ποιο πράγμα;

Λορένα: Έχεις αθώα μάτια.

Στάνλεϋ: (γελάει) Ότι πιο χαζό έχω ακούσει ποτέ μου.

Λορένα: Δε μπορείτε να μου κρυφτείτε, κύριε Κοβάλσκι. Το ξέρω πως δεν είστε κακός.

Στάνλεϋ: Σιάσει! Δεν ξέρω τι βλακείες σου είπε εκείνη αλλά πρόσεξε. Δε με ξέρεις. Και δεν ανέχομαι από κανένα να νομίζει ότι με ξέρει.

Λορένα: *(Την πιάνει κρίση πονοκεφάλου.) Ωχ. (Γονατίζει κρατώντας το κεφάλι της. Δείχνει να χάνει τις αισθήσεις της.)*

Στάνλεϋ: Έλα τώρα. Μη μ' απογοητεύεις. Έδειχνες διαφορετική. Δε γίνεται μόλις τα βρεις δύσκολα να- 'Ει! Εσύ. Λορένα. Είσαι καλά; Λορένα; *(Τη ξαπλώνει κάτω και της δίνει απαλά χαστούκια για να τη συνεφέρει.)* Λορένα;

Λορένα: Εντάξει είμαι.

Στάνλεϋ: Τι έπαθες;

Λορένα: Τίποτα.

Στάνλεϋ: Μπορείς να σηκωθείς;

Λορένα: Έτσι νομίζω.

Στάνλεϋ: Μήπως χρειάζεσαι πρώτα ένα φιλί;

Λορένα: Όχι βέβαια.

Στάνλεϋ: Τότε μη χάνουμε χρόνο. Πες μου τι έκανε με τους στρατιώτες και-

Λορένα: *(Σηκώνεται.)* Θέλω να την αφήσεις ήσυχη.

Στάνλεϋ: Αυτή ήρθε σπίτι μου. Και όσο τρώει το κρέας μου, πίνει το ποτό μου και βάζει τη γυναίκα μου να την υπηρετεί έχω το δικαίωμα να-

Λορένα: Δε θ' αντέξει.

Στάνλεϋ: Αυτή; Μη τη φοβάσαι.

Λορένα: Δε θ' αντέξει.

Στάνλεϋ: Τότε πάρε τη μακριά.

Λορένα: Και η Στέλλα;

Στάνλεϋ: Η Στέλλα τι;

Λορένα: Είναι οικογένειά της.

Στάνλεϋ: Εγώ είμαι η οικογένειά της.

Λορένα: Είναι αδερφές.

Στάνλεϋ: Θα της στέλνουμε ευχετήριες κάρτες.

Λορένα: Ξέρεις τι... Ας βάλουμε ένα στοίχημα.

Στάνλεϋ: Εμείς οι δύο; Μπα...

Λορένα: Φοβάσαι ότι θα χάσεις;

Στάνλεϋ: Εγώ πάντα κερδίζω ομορφούλα. Ό,τι κι αν γίνει.

Λορένα: Όλοι χάνουν κάποτε. Ακόμα και ο Σούγκαρ Ρέι Ρόμπινσον.

Στάνλεϋ: Ναι. Τον τσάκισε τον καριόλη ο Τζέικ Λα Μότα. Αυτό το κροσέ.
(*Αρχίζει να ρίχνει μπουνιές στον αέρα.*) Του διάλυσε το σαγόνι.

Λορένα: Είδες; Χάνει ακόμα και ο κορυφαίος.

Στάνλεϋ: (*γελάει*) Δεν είναι μποξ η ζωή.

Λορένα: (*μονολογεί*) Ο θάνατος όμως;

Ο Στάνλεϋ σταματάει το μποξ και πλησιάζει τη Λορένα. Παίρνει ένα λευκό τριαντάφυλλο από το καλάθι και της το βάζει στα μαλλιά. Την κοιτάζει για λίγο. Τελικά το πετάει κάτω.

Λορένα: Μα τι κάνεις;

Στάνλεϋ: Σε προτιμώ σκέτη.

Λορένα: Δεν ήταν ανάγκη να το πετάξεις.

Στάνλεϋ: Μοιάζεις με τη Στέλλα. Δεν πάνε τα λουλούδια στα μαλλιά σας.

Λορένα: Δεν είσαι καλός στο φλερτ.

Στάνλεϋ: Ποιος το χρειάζεται;

Λορένα: Δεν είναι όλες οι γυναίκες ερωτευμένες μαζί σου, ξέρεις.

Στάνλεϋ: Ποιος νοιάζεται για τον έρωτα; Μόνο κάτι ανόητα παιδαρέλια.

Λορένα: Μα ο έρωτας είναι ότι πιο-

Στάνλεϋ: Ο πόθος είναι σημαντικός, ομορφούλα. Ο πόθος. Αυτό που εγώ ονομάζω ζώδης έλξη.

Λορένα: Δε μπορεί. Θα είσαι ερωτευμένος με τη Στέλλα.

Στάνλεϋ: Κάποτε ναι.

Λορένα: Όχι πια;

Στάνλεϋ: Τώρα είναι γυναίκα μου.

Λορένα: Και λοιπόν;

Στάνλεϋ: Πώς να στο πω; Έχει ξαναγυρίσει στο πλευρό μου. Είμαστε ο ίδιος άνθρωπος.

Λορένα: Το πλευρό σου;

Στάνλεϋ: Το έλεγε η γιαγιά μου. Η γυναίκα φτιάχτηκε από το πλευρό του άνδρα. Να εδώ. *(Πιάνει το χέρι της και το βάζει στο πλευρό του.)* Το νιώθεις το κενό;

Λορένα: Όχι.

Στάνλεϋ: Ξέρεις γιατί; Εκεί είναι η Στέλλα.

Λορένα: Η Στέλλα...

Στάνλεϋ: Οπότε καταλαβαίνεις τώρα. Είμαι πλήρης. Ένας τέλειος άνθρωπος.

Λορένα: *(ειρωνικά)* Χαίρομαι για σένα.

Στάνλεϋ: Το μόνο που χρειάζομαι κάποιες φορές είναι το πάθος της στιγμής. Και το ξέρω. Το ίδιο θέλεις κι εσύ.

Λορένα: Όχι βέβαια.

Στάνλεϋ: Νιώθω τους παλμούς σου. Και η μυρωδιά που βγάζει το σώμα σου έχει κατακλύσει τον χώρο. Με καλεί.

Λορένα: *(Τραβάει το χέρι της και κάνει βήματα προς τα πίσω.)* Φαντασία σου είναι.

Στάνλεϋ: *(Την ακολουθεί.)* Το σώμα δε μπορεί να κρυφτεί.

Λορένα: Εγώ δεν είμαι πλήρης, κύριε Κοβάλσι.

Στάνλεϋ: Φυσικά και δεν είσαι.

Λορένα: Τότε; Γιατί να θέλω να-

Στάνλεϋ: Επειδή είσαι άδεια.

Λορένα: Εγώ; Άδεια;

Στάνλεϋ: Όπως η φίλη σου. Άδεια σώματα που ζητούν να γεμίσουν. Μόνο ο πόθος μπορεί να σας σώσει. *(Την πλησιάζει και άλλο.)*

Λορένα: Μείνε εκεί που είσαι.

Στάνλεϋ: Αλλιώς τι;

Λορένα: Θα... θα...

Στάνλεϋ: Θα φωνάζεις;

Λορένα: Θα σου γδάρω το πρόσωπο με τα νύχια μου.

Στάνλεϋ: *(γελάει)* Όπως ένα θήραμα που κλωτσάει μ' όλη του τη δύναμη. Μά το ξέρει. Ο θηρευτής το 'χει πιάσει και δεν πρόκειται να τ' αφήσει.

Λορένα: Εσύ δε μ' έχεις πιάσει ακόμα.

Στάνλεϋ: Είσαι σίγουρη;

Λορένα: Απολύτως.

Στάνλεϋ: *(σταματάει)* Καλά λοιπόν. Μπορείς να φύγεις.

Λορένα: Έτσι απλά;

Στάνλεϋ: Ας πούμε πως δεν έχω όρεξη για κυνήγι σήμερα μικρό μου ελαφάκι. *(Κάθεται λίγο πιο πέρα και ανάβει τσιγάρο. Η Λορένα μένει ακίνητη.)* Σου είπα πως μπορείς να φύγεις.

Λορένα: Είσαι καλά;

Στάνλεϋ: Άντε λοιπόν. Φύγε.

Λορένα: *(Τον πλησιάζει και του χαϊδεύει το μάγουλο.)* Το ξέρω πως δεν είσαι κακός.

Στάνλεϋ: Φύγε!

Λορένα: Και η Μπλανς;

Στάνλεϋ: Θα δω τι θα κάνω μαζί της.

Λορένα: Δε σου 'χει κάνει κακό.

Στάνλεϋ: Αυτή; Εμένα; Με προσβάλει μπροστά στο μωρό μου. Και μου φέρεται σαν να 'μαι κάποιος άγριος πίθηκος.

Λορένα: Το κάνει για να προστατευτεί.

Στάνλεϋ: Από τι;

Λορένα: Τον πόθο.

Στάνλεϋ: Χα!

Λορένα: Καλύτερα να φύγω. *(Φεύγει με αργά βήματα.)*

Στάνλεϋ: Περιμένε! *(Η Λορένα σταματάει.)* Ας καπνίσουμε αυτό το τσιγάρο. Για συμφιλίωση. Σαν δυο φίλοι.

Λορένα: Φίλοι;

Στάνλεϋ: Γιατί όχι; Ποτέ δεν είχα φίλη γυναίκα.

Λορένα: *(Κάθεται δίπλα του και παίρνει το τσιγάρο.)* Εγώ είχα φίλους άνδρες.

Στάνλεϋ: Όχι πια;

Λορένα: Όχι. Δηλαδή... είμαστε μακριά.

Στάνλεϋ: Ρούφηξε. Μη χαλάς τον καπνό. *(Η Λορένα ρουφάει. Βήχει ελαφρά.)* Το συνηθίζεις.

Λορένα: Έτσι φαίνεται.

Καθώς μιλάνε δίνουν το τσιγάρο ο ένας στον άλλο.

Στάνλεϋ: Σε είχαν ποτέ φιλήσει οι φίλοι σου;

Λορένα: Φυσικά και όχι.

Στάνλεϋ: Αν ήμουν φίλος σου θα σε φιλούσα. *(Της χαιδεύει τα χείλη.)* Και όχι μόνο.

Λορένα: Και καλά θα έκανες.

Στάνλεϋ: Να που τελικά το ελαφάκι πήγε μόνο του στον κυνηγό.

Λορένα: Και τώρα; Τι θα κάνει ο κυνηγός στο ελαφάκι;

Στάνλεϋ: Αφού το έπιασε μπορεί να το κάνει ό,τι θέλει. *(Αρχίζει να τη φιλάει και να τη γδύνει.)*

Λορένα: Δε μπορώ μπροστά τους.

Στάνλεϋ: Μη τους δίνεις σημασία.

Λορένα: Μας καρφώνουν με τα μάτια τους.

Στάνλεϋ: Ας τους. Δε μπορούν να κάνουν και τίποτα άλλο.

Αρχίζουν να γδύνονται και να αγγίζουν με πάθος ο ένας τον άλλο. Η Λορένα βγάζει δυνατά βογκητά. Ξαφνικά ο Στάνλεϋ τραβιέται μακριά.

Λορένα: Τι συνέβη;

Στάνλεϋ: Λυπάμαι. Δε μπορώ έτσι.

Λορένα: Μα γιατί;

Στάνλεϋ: Έτσι μόνο με τη Στέλλα. Με καμιά άλλη.

Λορένα: Πώς έτσι δηλαδή; (Ο Στάνλεϋ φεύγει.) Μα πού πας; Στάνλεϋ! (Μένει μόνη. Προσπαθεί να ντυθεί με τα χέρια της τρέμουν.)

Λορένα: Ηλίθια. Είχες την ευκαιρία. Την είχες. Να τον αρνηθείς. Να τον ταπεινώσεις. Κι εσύ τι; Τι; Μα τα χέρια του ήταν... Και ο ιδρώτας του. Μύριζε όλος ζωή. (Κοιτάζει προς το κοινό. Ντύνεται γρήγορα.) Τι κοιτάτε εσείς; Ανώμαλοι είστε; Πότε θα πάρετε το καταραμένο το τραμ σας; Ε; Πότε θα μας αδειάσετε τη γωνιά; Μη με κοιτάτε έτσι; Ποιοι είστε εσείς για να με κρίνετε; Ποιοι; Είμαι σίγουρη πως οι δικές σας επιθυμίες είναι χειρότερες. Πολύ, πολύ χειρότερες. Ηλίθια! Δεν έπρεπε. Τις πρόδωσες. Και το πρόγραμμα δε συγχωρεί. Τώρα θα με πάει πάλι από την-

Πέφτει σκοτάδι.

9

Το φως επιστρέφει. Η Λορένα βρίσκεται στην αρχική της θέση κρατώντας το καλάθι με τα λουλούδια.

Λορένα: *(χαμηλόφωνα)* Flores. Flores para los muertos. Άνθη, λίγα άνθη για τους νεκρούς. Τους νεκρούς. Αυτούς που ανασταίνονται για να πεθάνουν και πάλι. *(Μυρίζει τα λουλούδια.)* Πουφ! Μυρίζουν αναστάσιμη σαπίλα. *(Βάζει ένα λευκό στο κεφάλι της.)* Πρέπει να είναι κανείς όμορφος όταν ανασταίνεται. Για να γιορτάσει τη νέα ευκαιρία που του δίνεται. *(Φτάνει στην πόρτα.)* Flores. Flores para los muertos. Κι αν δε χτυπήσω; Αν δεν προσφέρω ποτέ αυτά τα λουλούδια; Τι θα συμβεί άραγε; Θα συνεχίσουν να υπάρχουν; Θα ακολουθήσουν τη μοίρα τους; Θα τη βιάσει; Θα καταρρεύσει; Κι εγώ; Τι θα κάνω εγώ; Θα μπορούσα να ζήσω σ' αυτή την κλειστή ταμπαιέρα; Τη Νέα Ορλεάνη που δημιουργεί το πρόγραμμα; Να γίνω δασκάλα ή σερβιτόρα; Ν' αγαπήσω κάποιον; Να κάνω παιδιά; Δικά μου παιδιά που θα με φωνάζουν μαμά; Μα θα μπορώ να τα κοιτάζω; Αν τα μάτια τους είναι κενά σαν των επιβατών του σταθμού;

Αξιζει όμως μια δοκιμή. Ε; Δεν αξίζει; Να δω... Θα μ' αφήσει το πρόγραμμα;

Αφήνει το καλάθι να πέσει από τα χέρια της και τρέχει μακριά. Πέρνει σκοτάδι.

10

Το φως επιστρέφει. Η Λορένα βρίσκεται στην αρχική της θέση. Κοιτάζει τον εαυτό της, αναστενάζει και πάει μέχρι την πόρτα. Χτυπάει. Η Μπλανς της ανοίγει.

Μπλανς: Τι θα θέλατε;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη γι' αυτούς που ποθούν; Λίγα άνθη για τους ερωτευμένους;

Μπλανς: Όμορφα είναι. Αλλά χτυπήσατε λάθος πόρτα.

Λορένα: Πώς είπατε;

Μπλανς: Χτυπήσατε λάθος πόρτα.

Λορένα: Κι όμως. Αν ήμουν ένα νεαρό αγόρι-

Μπλανς: Λυπάμαι, καλή μου.

Λορένα: Θα σας είχα ερωτευτεί.

Μπλανς: Πώς είπες;

Λορένα: Θα σας είχα ερωτευτεί.

Μπλανς: Κι εγώ εσένα ma chérie. *(Της χαϊδεύει τα χείλη.)* Πώς σε λένε;

Λορένα: Λορένα.

Μπλανς: Κάτι μου θυμίζει τ' όνομά σου. Κι εσύ. Το πρόσωπό σου... Πρέπει να έχουμε συναντηθεί.

Λορένα: Ίσως σε κάποια άλλη ζωή.

Μπλανς: Ναι. Μπορεί.

Λορένα: Αυτό είναι για σένα. *(Της προσφέρει το κόκκινο τριαντάφυλλο.)*

Μπλανς: Όμορφο είναι. Θα προτιμούσα όμως ένα λευκό. Όπως τ' όνομά μου.

Λορένα: Μπλανς.

Μπλανς: Πώς το ξέρεις;

Λορένα: Απλά το μάντεψα. Επειδή μίλησες πριν γαλλικά. Ορίστε. Το πιο ιδιαίτερο λευκό μου τριαντάφυλλο. *(Της το βάζει στα μαλλιά.)* Ένα περιστέρι που αναπνέει αγάπη.

Μπλανς: Ω! Σου αρέσει η ποίηση;

Λορένα: “The red rose whispers of passion, / And the white rose breathes of love;”

Μπλανς: “O, the red rose is a falcon, / And the white rose is a dove.”⁴

Λορένα: Η ποίηση κάνει τη στιγμή αμάραντη.

Μπλανς: Έτσι πιστεύα κι εγώ κάποτε.

Λορένα: Όχι πια;

Μπλανς: Δεν ξέρω. Κάποιες φορές αισθάνομαι τις λέξεις σαν πέπλα. Πέπλα που κρύβουν την αλήθεια των πραγμάτων. Τη σαπίλα και τη φθορά που τρώνε αργά κάθε τι όμορφο.

Λορένα: Όχι. Δεν είναι έτσι. Δε μπορεί εσύ να λες κάτι τέτοιο.

Μπλανς: Γιατί όχι;

Λορένα: Γιατί... Ξέρεις. Είσαι η Μπλανς.

Μπλανς: *(Βγάζει το τριαντάφυλλο από τα μαλλιά της. Το μυρίζει.)* Τι όμορφα που μυρίζει! Δε ξέρεις πόσο το χρειαζόμουν. Κρίμα που τ' άρωμά του θα ξεφτίσει σε λίγες ώρες. Θα μαραθεί. Όπως καθετί σ' αυτόν τον κόσμο.

Λορένα: Θέλεις να πάμε μια βόλτα;

Μπλανς: Μαζί;

Λορένα: Έχει τόσο όμορφο απόγευμα. Το φως του ήλιου που δέει θα σε κάνει να δεις τη ζωή αλλιώς.

Μπλανς: Σκόπευα να μείνω μέσα και να πιώ το ποτό μου. Δηλαδή το ποτό του άνδρα της αδερφής μου.

Λορένα: Μπορείς να το πάρεις μαζί σου.

Μπλανς: Αυτό θα τον κάνει έξαλλο τον κύριο Κοβάλσι.

Λορένα: Κι εμείς θέλουμε να τον κάνουμε έξαλλο, σωστά;

Μπλανς: *(χαμογελάει)* Ναι. Λες;

---

⁴ Στίχοι από το ποίημα “A White Rose” του John Boyle O’Reilly.

Λορένα: Χρειάζομαι κι εγώ λίγο αλκοόλ.

Μπλανς: Να πιώ στο δρόμο με μια όμορφη άγνωστη; Ναι, γιατί όχι.

Λορένα: Πάμε λοιπόν;

Μπλανς: Θα ήθελα να κάνω πρώτα ένα μπάνιο. Και να βάλω ένα άλλο φόρεμα.

Λορένα: Θα χάσουμε χρόνο. Θα έχει δύσει ο ήλιος.

Μπλανς: Και να βγω έτσι;

Λορένα: Τι πειράζει;

Μπλανς: Θα με δουν.

Λορένα: Θα βγούμε για μας. Όχι για τους άλλους.

Μπλανς: Δεν είναι έτσι. Όταν βγαίνουμε έξω γινόμαστε μέρος του κόσμου. Όπως τα δέντρα, τα σύννεφα, τα κτήρια. Μας βλέπουν δεκάδες περαστικοί. Θέλω λοιπόν να τους προσφέρω μια ωραία εικόνα. Κατάλαβες; Αν είμαι όμορφη, κάνω και τον κόσμο τους ομορφότερο.

Λορένα: Μα είσαι ήδη γοητευτική. Μ' αυτό το φόρεμα που φοράς και τα μαλλιά σου-

Μπλανς: Όχι. Μπορώ καλύτερα.

Λορένα: Πίστεφέ με. *(Της χαϊδεύει το μάγουλο.)* Έχω δει χιλιάδες γυναίκες. Καμιά δεν είναι τόσο γοητευτική. Στο είπα και πριν. Αν ήμουν ένα νεαρό αγόρι, θα σε είχα σίγουρα ερωτευτεί.

Μπλανς: Θα ήσουν όμορφος.

Λορένα: Λοιπόν;

Μπλανς: Επιστρέφω αμέσως.

Φεύγει και επιστρέφει με το μπουγάλι ούισκι. Πιάνει την Λορένα αγκαζέ και αποχωρούν.

11

Η Λορένα και η Μπλανς έχουν φτάσει στον σταθμό των τραμ. Πίνουν και τα παρατηρούν.

Μπλανς: Πού λες να πηγαίνει αυτό;

Λορένα: Δεν ξέρω.

Μπλανς: Πού θα 'θελες να πηγαίνει;

Λορένα: Κάπου που πέθανε κάποιος αγαπημένος μου ποιητής.

Μπλανς: Στην πόλη μας; Λίγο δύσκολο.

Λορένα: Λένε πως κάθε πόλη έχει ψυχή. Είναι το άθροισμα των ψυχών των νεκρών της. Δε θα 'ταν ωραίο να ζούσαμε σε μια πόλη που στην ψυχή της υπάρχουν νεκροί ποιητές;

Μπλανς: Ίσως γι' αυτό νιώθω τόσο ξένη εδώ.

Λορένα: Αν τα τραμ μπορούσαν να πάνε μακριά, πού θα πήγαινες;

Μπλανς: Στη Βαλτιμόρη.

Λορένα: Εκεί που πέθανε ο κύριος Πόε.

Μπλανς: Ναι.

Λορένα: Κι εγώ θα ερχόμουν μαζί σου.

Μπλανς: Το τραμ έφυγε.

Λορένα: *(Φωνάζουν στους επιβάτες του τραμ.)* Στο καλό να πάτε!

Μπλανς: Και μη ξεχνάτε να αγαπάτε!

Λορένα: Και να ποθείτε!

Μπλανς: *(χαμηλόφωνα)* Ναι, να ποθείτε. Όσο μπορείτε.

Λορένα: Σπίτι μου θα 'θελα να 'ναι ένα τραμ. Ένα ξεχωριστό τραμ που πηγαίνει από πόλη σε πόλη. Να 'μαι σε διαρκή κίνηση. Ή μάλλον όχι. Με το τραμ ακολουθείς τις ράγες. Πας εκεί που επέλεξαν κάποιοι άλλοι. Ενώ μ' ένα λεωφορείο πας όπου εσύ θέλεις.

Μπλανς: Προτιμώ το πρώτο. Να ταξιδεύω στις ράγες που έβαλαν δυνατά, αντρικά κορμιά. Ο μόχθος τους. Ο ιδρώτας στα πρόσωπά τους. Δούλεψαν για μας. Για να μας χαρίσουν το ταξίδι. Θα βασιστώ λοιπόν στην καλοσύνη τους.

Λορένα: Ω Μπλανς!

Μπλανς: Αν δεν εμπιστεύεσαι τους ανθρώπους, αν δε στηρίζεσαι σ' αυτούς, τότε δεν πρέπει να λέγεσαι άνθρωπος. *(Η Λορένα έχει κρίση πονοκεφάλου. Πιάνει το κεφάλι της και χάνει για λίγο τις αισθήσεις της.)* Λορένα; Τι έπαθες καλή μου; Λορένα; Σε πειράξε το ποτό; Μη με τρομάζεις. Λορένα. Λορένα. Βοήθεια! Η φίλη μου. Κάτι έπαθε. *(Πάει στο κοινό.)* Σας παρακαλώ! Έχασε τις αισθήσεις της. Κάντε κάτι. Κάποιος γιατρός; Υπάρχει κάποιος γιατρός ανάμεσά σας; Μα γιατί δε τη βοηθάτε; Γιατί; Άνθρωπος είναι. Μια όμορφη γυναίκα. Πώς μπορείτε να είστε αδιάφοροι; *(Η Λορένα δείχνει να συνέρχεται.)*

Λορένα: Μπλανς;

Μπλανς: *(Την πλησιάζει και την αγκαλιάζει.)* Λορένα; Ma fleur? Είσαι καλά;

Λορένα: Ναι. Έτσι νομίζω.

Μπλανς: Τι έπαθες;

Λορένα: Ένας πονοκέφαλος... Αρκετά δυνατός. Με παρέλυσε.

Μπλανς: Ω μικρή μου!

Λορένα: Τους έχω συνηθίσει. Μην ανησυχείς.

Μπλανς: Κανείς δεν ήρθε να βοηθήσει.

Λορένα: Δεν πειράζει.

Μπλανς: Τους φώναξα. Τους παρακάλεσα. Μα τίποτα. Απλά κοιτάγαν.

Λορένα: Δε φταίνε αυτοί.

Μπλανς: Αν δε βοηθάμε μια κυρία σ' ανάγκη τότε-

Λορένα: Δε φταίνε αυτοί.

Μπλανς: Ποιος τότε;

Λορένα: Αυτός που τους έφτιαξε.

Μπλανς: Δεν καταλαβαίνω.

Λορένα: Πώς να στο πω; Δεν ξέρω αν θα... Θυμάσαι τι έγραψε ο κύριος Πόε για την πραγματικότητα και την ανθρώπινη ύπαρξη;

Μπλανς: Ο κύριος Πόε;

Λορένα: «Ότι βλέπουμε είναι ένα όνειρο...»

Μπλανς: «Μέσα σ' ένα άλλο όνειρο.»

Λορένα: Αν σου έλεγα πως ο κύριος Πόε είχε δίκιο. Αν όλα όσα ζούμε δεν είναι παρά ένα όνειρο. Το όνειρο μιας άλλης ύπαρξης.

Μπλανς: Του Θεού;

Λορένα: Όχι ακριβώς.

Μπλανς: Αλλά ποιου;

Λορένα: Μιας νεκρής. Είμαστε το όνειρο μιας νεκρής γυναίκας. Η ζωή της μετά τον θάνατο.

Μπλανς: Και ποια είναι αυτή η γυναίκα;

Λορένα: Κάποια που λάτρευε ένα θεατρικό έργο. Με πρωταγωνίστρια εσένα. Και που θέλησε να γίνει μέρος εκείνου του κόσμου. Για να τον βοηθήσει να γίνει καλύτερος.

Μπλανς: Εγώ; Πρωταγωνίστρια;

Λορένα: Ο σημαντικότερος γυναικείος ρόλος στην ιστορία του κόσμου.

Μπλανς: Θα μπορούσα άραγε; Θα ήμουν μια ενδιαφέρουσα ηρωίδα;

Λορένα: Είσαι.

Μπλανς: Και ποια περίοδο της ζωής μου θα κάλυπτε αυτό το έργο;

Λορένα: Τη τελευταία. Εδώ. Στη Νέα Ορλεάνη.

Μπλανς: Όχι. Όχι. Αυτό θα ήταν καταστροφή. Θα φαινόμουν τόσο αποκορυστική. Τόσο αδύναμη. Παρατημένη. Άσχημη. Αιόμα και τρελή. Δεν είμαι έτσι Λορένα. Όχι. Δεν είμαι. Είμαι... Ήμουν μια άλλη.

Λορένα: Μπλανς;

Μπλανς: Και ποια είναι αυτή που μας ονειρεύεται;

Λορένα: Κάποια που έζησε και πέθανε.

Μπλανς: Και με ποιο δικαίωμα μ' ονειρεύεται έτσι;

Λορένα: Επειδή έτσι σε γνώρισε και σ' αγάπησε.

Μπλανς: Πες της να ξυπνήσει.

Λορένα: Μακάρι να μπορούσε. Μα σου είπα. Είναι νεκρή.

Μπλανς: Πότε πέθανε;

Λορένα: Πριν λίγες ώρες... μέρες... δεν ξέρω. Σίγουρα πάντως την εποχή που εσύ υπολογίζεις ως μέλλον... μακρινό μέλλον.

Μπλανς: Δεν σε καταλαβαίνω.

Λορένα: Τον καιρό που άνθρωποι θα γίνουν αθάνατοι. Που θα διατηρούν τις υπάρξεις τους σε κόσμους που οι ίδιοι επέλεξαν. Ακόμα κι αν το σώμα τους είναι νεκρό.

Μπλανς: Πώς γίνεται αυτό;

Λορένα: Με τη βοήθεια της τεχνολογίας.

Μπλανς: Δηλαδή;

Λορένα: Έχουμε φτιάξει ένα πρόγραμμα. Ένα πρόγραμμα που μπορεί να μας αναστήσει στον προσωπικό μας Παράδεισο.

Μπλανς: Πώς τη λένε; Τη νεκρή που με ονειρεύεται;

Λορένα: Λορένα.

Μπλανς: Εσύ;

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: (γελάει) Ω Λορένα. Σε πείραζε το πότο και δεν ξέρεις τι λες. Και ξέρεις κάτι; Και μένα με πείραζε. Προς στιγμή πήγα να σε πιστέψω. Ξέρεις κάτι; Πρέπει να σε ξυπνήσουμε. Μα πώς; Πώς; Το βρήκα! Ένα φιλί. Μονάχα ένα φιλί μπορεί να σε ξυπνήσει.

Η Μπλανς τη φιλάει στο στόμα. Η Λορένα ανταποδίδει το φιλί και τραβιέται απότομα μακριά από τη Μπλανς.

Λορένα: Όχι. Όχι.

Μπλανς: Τα χείλη σου. Έχουν τη γεύση του ανέμου.

Λορένα: Αλκοόλ είναι μόνο.

Μπλανς: Έχω φιλήσει δεκάδες. Μπορώ να διακρίνω ακόμα και τις πιο λεπτές αποχρώσεις στη γεύση τους. Σαν ένας καλός δοκιμαστής κρασιού.

Λορένα: Μα έχει γεύση ο άνεμος;

Μπλανς: Φυσιικά. Με έχει φιλήσει τόσες και τόσες φορές. Ο πονηρός ποθεί γυναικεία σάρια. Μας αγγίζει άλλοτε σαν ανάλαφρο αεράκι και άλλοτε σαν ορμητική ριπή.

Λορένα: Μας έβλεπαν.

Μπλανς: Και τι σε νοιάζει;

Λορένα: Δε θέλω να με βλέπουν.

Μπλανς: Σ' ενοχλεί το βλέμμα τους;

Λορένα: Με φοβίζει. Μας κοιτούν ακίνητοι και ατάραχοι. Σαν να μη νιώθουν τίποτα.

Μπλανς: Δες τους καλά. Κάποιων τα βλέφαρα ανοιγοκλείνουν, άλλοι κουνάνε απαλά τα δάχτυλά τους. Τους θυμίσαμε πως πρέπει να ζήσουν. Οι καρδιές τους θα χτυπούν γρηγορότερα απ' ότι συνήθως.

Λορένα: Ίσως έχεις δίκιο.

Μπλανς: Τους ανασταίνουμε Λορένα.

Λορένα: Εμείς;

Μπλανς: Έλα! Πάμε κοντά τους.

Λορένα: Γιατί;

Μπλανς: Τους χρειαζόμαστε και μας χρειάζονται.

Λορένα: Θέλω να μιλήσουμε. Για ό,τι σου είπα πριν. Πως είμαι νεκρή και-

Μπλανς: Κοίτα. Ο ήλιος δύει. Η πιο κατάλληλη ώρα για λίγο αθώο φλερτ.

Λορένα: Όχι Μπλανς.

Μπλανς: Έλα. Βλέπω αριετούς γοητευτικούς άνδρες.

Λορένα: Μα-

Την πιάνει από το χέρι και πλησιάζουν ένα όμορφο άνδρα από το κοινό. Τον φλερτάρει και τον αγγίζει.

Μπλανς: Γεια σου όμορφε! Comment tu t'appelles? Je m'appelle, Blanche. Έχεις πολύ δυνατό λαιμό. Και τα μαλλιά σου. Πού πας; Δε θα ήθελες να μείνεις μαζί μας απόψε; Μπορούμε να φάμε μαζί και έπειτα να πάμε για χορό. Από εδώ η Λορένα. Είναι λίγο ντροπαλή. Όμως της αρέσεις. Και σένα σου αρέσει. Την έχεις φάει με τα μάτια τόση ώρα.

Λορένα: Μπλανς!

Μπλανς: Σας αφήνω να τα πείτε οι δυο σας. *(Πηγαίνει σε ένα άλλο άνδρα, μικρότερο σε ηλικία. Πλέον απευθύνονται ξεχωριστά στους δύο άνδρες.)*

Λορένα: Καλησπέρα σας...

Μπλανς: Πόσο θλιμμένο είναι το βλέμμα σου καλό μου αγόρι. Θρηνείς για μένα;

Λορένα: Η φίλη μου ξέρετε...

Μπλανς: Μοιάζεις με άγγελο. Πού έχεις κρύψει όμως τις φτερούγες σου;

Λορένα: Ελπίζω να μη σας ενοχλώ.

Μπλανς: Θέλεις να με φιλήσεις;

Λορένα: Μήπως έχετε ένα τσιγάρο;

Μπλανς: Τα χείλη σου θα με κάνουν νέα και πάλι.

Λορένα: Δεν καπνίζω. Απλά τώρα θα ήθελα ένα.

Μπλανς: Εδώ πρέπει να πεις πως είμαι νέα. Νέα και όμορφη. Αχ, αγόρια! Δεν ξέρετε πως να φερθείτε σε μία κυρία.

Λορένα: Δεν έχετε; Κρίμα.

Μπλανς: Οι κυρίες όμως ξέρουν πως πρέπει να σας φερθούν.

Λορένα: Ένας γνωστός μου λέει πως όλα τα καλά αρσενικά πρέπει να καπνίζουν.

Μπλανς: Λοιπόν; Θα με φιλήσεις;

Λορένα: Μήπως θα θέλατε...

Μπλανς: Μη ντρέπεσαι. Ξέρω πως θέλεις να με φιλήσεις κι εσύ.

Λορένα: Να... να με φιλήσετε;

Μπλανς: Όχι. Δεν είσαι λοιπόν ο άγγελος που περίμενα.

Λορένα: Λυπάμαι. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε.

Μπλανς: Κάποτε, όχι καιρό πριν, θα ήταν αλλιώς.

Λορένα: Δεν είμαι ο εαυτός μου.

Μπλανς: Θα ήσουν ο πρίγκιπας μου.

Λορένα: Αυτό το φιλή θα ήταν τόσο... ξέρετε. Ανάρμοστο.

Μπλανς: Κι εγώ θα σου υπέβαλα τα σέβη μου.

Λορένα: Μια νεκρή να φιλάει έναν ανύπαρκτο.

Μπλανς: Καλό σου ταξίδι.

Λορένα: Καλό σας ταξίδι.

Σηκώνονται και συναντούν η μία την άλλη.

Μπλανς: Τίποτα. Ας προσπαθήσουμε πάλι. Όλο και κάποιος ευγενικός άνδρας θα θελήσει να-

Λορένα: Δεν τους έχεις ανάγκη.

Μπλανς: Πώς;

Λορένα: Είσαι έξυπνη και καλλιεργημένη. Όποτε θέλεις μπορείς να-

Μπλανς: Μια τελειωμένη είμαι. Τους πόθησα και τους αφέθηκα. Κι εκείνοι σαν μέλισσες ρούφηξαν ό,τι είχα μέσα μου. Με άφησαν άδεια. Οπότε τώρα μπορώ να στηριχτώ μονάχα στην ευγένειά τους. Για χάρη του παλιού πόθου οφείλουν να με βοηθήσουν.

Λορένα: Κι αν δε το κάνουν;

Μπλανς: Θα το κάνουν. Υπάρχουν ακόμα αρσενικά μ' ευγενική ψυχή.

Λορένα: Δες τους καλά. Δεν υπάρχει τέτοιος άνδρας ανάμεσά τους.

Μπλανς: Μη σε ξεγελάνε. Ξέρουν καλά να κρύβονται. Λίγη μαγεία χρειάζεται μόνο. Να σε θαυμάσουν. Να πιστέψουν πως είναι ακόμα αγόρια. Και τότε όλα είναι πιθανά. Ακόμα και να ερωτευτούν κάποια σαν και μένα.

Λορένα: Δε σου αξίζουν. Θα έπρεπε να παρακαλάνε για την αγάπη σου.

Μπλανς: Το έκαναν κάποτε.

Λορένα: Κι εσύ;

Μπλανς: Σου είπα, καλή μου. Τους την έδωσα απλόχερα. Είχα τόση αγάπη για κάποιο αγόρι. Κι εκείνο για μένα. Όταν πέθανε... όλη αυτή η αγάπη έπρεπε κάπου να πάει. Να μη σαπίσει μέσα μου. Έτσι την έδωσα. Για εκείνον. Για μένα. Για αυτό που ζήσαμε κάποτε.

Λορένα: Και αυτοί πως σου το ανταπέδωσαν;

Μπλανς: Με πόθησαν και μ' αγάπησαν. Έστω και για λίγες στιγμές.

Λορένα: Δεν είναι αρκετό.

Μπλανς: Είναι όμως κάτι.

Λορένα: Κάτι λίγο. Ελάχιστο.

Μπλανς: Δε μπορεί λοιπόν. Αυτό το ελάχιστο θα μου το δώσουν και πάλι. Και ξέρεις κάτι. Θα είναι αρκετό για να με κρατήσει ζωντανή.

Λορένα: Δε τους χρειάζεσαι.

Μπλανς: Έχω γεράσει μέσα μου, Λορένα. Είμαι σχεδόν νεκρή.

Λορένα: Ακόμα κι ένα μαραμένο φυτό μπορεί ν' ανθίσει και πάλι.

Μπλανς: Όχι μόνο του. Χρειάζεται περιποίηση. Από κάποιον που το 'χει ξεχωρίσει ανάμεσα στα υπόλοιπα άνθη.

Λορένα: Όπως ο Μητς; Όχι; Δεν πρόκειται να σε σώσει. Είναι αδύναμος.

Μπλανς: Πού το ξέρεις;

Λορένα: Σου είπα. Ξέρω για σένα. Βρισκόμαστε στον κόσμο που εγώ δημιούργησα. Στον δικό μου Παράδεισο.

Μπλανς: Πάλι οι ίδιες ανοησίες.

Λορένα: Πρέπει να με πιστέψεις. Μόνο έτσι θα μπορέσω να σε βοηθήσω.

Μπλανς: Μάλλον πρέπει να φύγω.

Λορένα: Όχι πάλι.

Μπλανς: Πάλι;

Λορένα: Το πρόγραμμα φταίει. Το καταραμένο πρόγραμμα.

Μπλανς: Αντίο Λορένα. *(Αρχίζει να απομακρύνεται.)*

Λορένα: Βαρσοβιάνα λέγεται.

Μπλανς: *(Σταματάει)* Πώς είπες;

Λορένα: Εκείνη η μουσική.

Μπλανς: Ποια μουσική;

Λορένα: Εκείνη η φρικτή μουσική. Αυτή που προιόνιζει το μυαλό σου μέχρι ν' ακουστεί το μπαμ. Το μπαμ. Εκεί που τελειώνουν όλα.

Μπλανς: Πώς το ξέρεις;

Λορένα: Σου είπα.

Μπλανς: Δε μπορεί.

Λορένα: Με πιστεύεις τώρα;

Μπλανς: Το μπαμ.

Λορένα: Το αγόρι που αυτοκτόνησε.

Μπλανς: Το αγόρι; Ω Θεέ μου! Τ' αγόρι μου.

Λορένα: Ηρέμησε καλή μου.

Μπλανς: Άρχισαν πάλι. Τις ακούς; Οι πρώτες νότες. Όχι. Όχι πάλι. *(Η Λορένα της πιάνει το χέρι.)* Πρέπει να με βοηθήσεις. Σταμάτα την καταραμένη μουσική.

Λορένα: Μόνο εσύ μπορείς να το κάνεις αυτό.

Μπλανς: Πώς; Πώς;

Λορένα: Πρέπει ν' ακουστεί το μπαμ.

Μπλανς: Δε θέλω να το ακούσω.

Λορένα: Αυτή τη φορά όμως... (Βγάζει από το καλάθι της ένα όπλο.) Θα πατήσεις εσύ τη σκανδάλη.

Μπλανς: Ν' αυτοκτονήσω;

Λορένα: Να σκοτώσεις.

Μπλανς: Ποιον;

Λορένα: Τον Στάνλεϋ.

Μπλανς: Όχι.

Λορένα: Πρέπει.

Μπλανς: Δε μπορώ να σκοτώσω.

Λορένα: Μόνο έτσι θα λυτρωθείς.

Μπλανς: Τον Στάνλεϋ;

Λορένα: Είναι ένας δαίμονας.

Μπλανς: Μπορεί να είναι άνθρωπος των σπηλαίων. Κάποιος που δεν έχει ιδέα απ' όσα εξυψώνουν την ανθρωπότητα. Αλλά όχι. Σε καμιά περίπτωση δεν είναι κακός.

Λορένα: Θα σε κάνει να υποφέρεις. Θα σ' οδηγήσει στη τρέλα.

Μπλανς: Ας το κάνει τότε.

Λορένα: Πρέπει να τον σκοτώσεις.

Μπλανς: Ποτέ δε θα μπορούσα να του κάνω κακό.

Λορένα: Ω Μπλανς! Δεν... δε μπορεί.

Μπλανς: Τι;

Λορένα: Είσαι ερωτευμένη μαζί του.

Μπλανς: Τι είναι αυτά που λες;

Λορένα: Τον άφησες. Το ξέρω πως τον άφησες.

Μπλανς: Να κάνει τι;

Λορένα: Τώρα καταλαβαίνω. Δεν είχες παραιτηθεί. Απλά υπέφερες. Από έναν έρωτα που δε μπορούσε να ολοκληρωθεί.

Μπλανς: Σταμάτα.

Λορένα: Τον ήθελες. Ήξερες πως μόνο αυτός θα σε άλλαζε. Όμως λάτρευες την αδερφή σου. Δε θα μπορούσες να την προδώσεις.

Μπλανς: Ανοησίες.

Λορένα: Τον άφησες να σε βιάσει. Και το απόλαυσες. Ήταν το πιο ηδονικό βράδυ της ζωής σου.

Μπλανς: Ποτέ δε θα έκανα κάτι τέτοιο.

Λορένα: Το έκανες όμως.

Μπλανς: Πότε;

Λορένα: Το βράδυ που η Στέλλα θα γεννήσει τον γιο του.

Μπλανς: Όχι.

Λορένα: Και θα το κάνεις και πάλι. Θα τον αφήνεις να μπαίνει μέσα σου ξανά και ξανά. Σε κάθε ανάγνωση. Σε κάθε παράσταση. Σε κάθε ανάστασή σου.

Μπλανς: Δε πρέπει. Όχι. Δε πρέπει.

Λορένα: Σκότωσέ τον λοιπόν.

Μπλανς: Δε μπορώ.

Λορένα: Τότε θα γίνει και πάλι. Σε λίγες μέρες θα σε βιάσει. Ή μάλλον... θα τον βιάσεις.

Μπλανς: Δε ξέρεις τι λες.

Λορένα: Θα τον βιάσεις Μπλανς. Αυτός είναι παγιδευμένος στη μοίρα του. Δε μπορεί ν' αλλάξει αυτά που έχουν γραφτεί. Εσύ όμως; Τώρα ξέρεις. Μπορείς να τ' αλλάξεις.

Μπλανς: Σκοτώνοντάς τον;

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: Λορένα; Μετά που... ξέρεις. Τι μου συμβαίνει;

Λορένα: Χάνεις τα λογικά σου. Καταλήγεις σ' ένα φρενοκομείο.

Μπλανς: Και αυτοί;

Λορένα: Συνεχίζουν τη ζωή τους.

Μπλανς: Η μουσική δυναμώνει. *(Ακούγεται η Βαρσοβιάνα.)*

Λορένα: Η Βαρσοβιάνα. *(Η Μπλανς γνέφει θετικά.)* Το μπαμ. Πρέπει ν' ακουστεί το μπαμ.

Μπλανς: Έχεις δίκιο.

Λορένα: Θα το κάνεις λοιπόν;

Μπλανς: Εσύ θα το κάνεις.

Λορένα: Να σκοτώσω τον Στάνλεϋ;

Μπλανς: Όχι εκείνον.

Λορένα: Αλλά;

Μπλανς: Εμένα.

Λορένα: Έρθα για να σε σώσω. Όχι για να-

Μπλανς: Σώσε με τότε. Λύτρωσέ με από τη μουσική... τον πόθο... τον εαυτό μου.

Λορένα: Κι εγώ; Τι θα γίνω εγώ;

Μπλανς: Θα πουλάς τα λουλούδια σου. *(Η μουσική δυναμώνει.)* Λοιπόν; *(Η Λορένα τη σημαδεύει με το όπλο. Τα χέρια της τρέμουν.)*

Λορένα: Η Βαρσοβιάνα. Αυτή που μας παραλύει.

Μπλανς: Εμπρός, καλή μου. Βασίζομαι στην ευγένεια σου. Βασίζομαι στην αγάπη σου.

Η Λορένα πιάνει το κεφάλι της. Δείχνει έτοιμη να λιποθυμήσει. Τα φώτα σβήνουν. Ταυτόχρονα ακούγεται το μπαμ. Η μουσική συνεχίζει να παίζει.

12

Τα φώτα επιστρέφουν και η μουσική χαμηλώνει. Η Λορένα στέκεται πάνω από το πτώμα της Μπλανς κρατώντας ακόμα το όπλο.

Λορένα: Μα τι συνέβη; Θα έπρεπε να ήμουν στη θέση μου. Με το καταραμένο καλάθι στο χέρι. Γιατί είμαι ακόμα εδώ; Γιατί;

Μπλανς. Λευκό μου ρόδο. Εσύ; Εσύ είσαι; Νεκρή; Από το χέρι μου; Σήκω καλή μου. Έλα να χορέψουμε. Η Βαρσοβιάνα είναι. Μη τη φοβάσαι. Εσένα δε μπορεί να σε βλάψει πια. Έλα. Η μουσική μας καλεί να πεθάνουμε και να ζήσουμε. Και ύστερα να πεθάνουμε και πάλι. Η μουσική. Το δώρο που μας άφησε ο Θεός για να τον θυμόμαστε. Απ' αυτή φτιάχτηκε ο κόσμος. Κάθε νότα κι ένα νέο δημιούργημα. Και τελευταία ο άνθρωπος.

Σήκω. Δε θ' αργήσει το επόμενο τραμ. Τι λες να το πάρουμε; Να πάμε κάπου. Αυτό το κάπου λένε πως είναι το πιο όμορφο μέρος στον κόσμο. Ξέρεις γιατί; Μπορεί κι αλλάζει. Για τον καθένα μας γίνεται κάτι διαφορετικό. Σήκω καλή μου. Δεν μπορώ να το πάρω χωρίς εσένα. Θα είμαι μόνη. Κι εγώ δεν ξέρω να βασιζομαι στους ξένους. Μόνο στον εαυτό μου. Στον πολυαναστημένο, πολύτιμο εαυτό μου. *(Η μουσική δυναμώνει.)* Οι νότες. Οι καταραμένες νότες. Σε λίγο θ' ακουστεί το μπαμ. Κι εγώ; Τι θα κάνω τότε εγώ;

Η Λορένα πιάνει το κεφάλι της και παραπατάει. Υποφέρει από μια νέα κρίση.

Η μουσική. Το αγόρι. Η Μπλανς. Οι νότες με καλούν. Πρέπει να παίξω τη τελευταία. Να τελειώσω το κομμάτι. Μόνο έτσι μπορεί να γλυτώσω. Να ξεφορτωθώ τον καταραμένο Παράδεισο. *(Βάζει το όπλο στον κρόταφο.)* Μπορείς, καλή μου. Όλοι το έλεγαν πως είχες ταλέντο στη μουσική. Μια νότα. Μόνο μια νότα.

Η Λορένα μουρμουρίζει τη μουσική. Τα φώτα σβήνουν. Ακούγεται το μπαμ. Η μουσική σταματάει.

13

Το φως επιστρέφει. Η Λορένα στην αρχική της θέση. Κοιτάζει τον εαυτό της και το καλάθι. Χαμογελάει και πηγαίνει μέχρι την πόρτα. Χτυπάει. Η Μπλανς της ανοίγει.

Μπλανς: Τι θα θέλατε;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη για τους νεκρούς; Γι' αυτούς που πέθαναν περιμένοντας τον πόθο να τους αναστήσει; (Της δίνει το κόκκινο τριαντάφυλλο.)

Μπλανς: Είναι όμορφο.

Λορένα: Όπως εσύ.

Μπλανς: Με λένε Μπλανς.

Λορένα: Εμένα Λορένα.

Μπλανς: Αυτό το όνομα... Κάτι μου θυμίζει.

Λορένα: Ίσως μια φίλη σου.

Μπλανς: Ναι, μπορεί. Μια φίλη από το μακρινό παρελθόν.

Λορένα: Από μια άλλη ζωή.

Μπλανς: Πόσο κάνει;

Λορένα: Ας πούμε πως είναι δώρο από εκείνη τη φίλη σου.

Μπλανς: Θα ήθελες να περάσεις μέσα για μια λεμονάδα;

Λορένα: Θα πρότεινα κάτι άλλο;

Μπλανς: Δηλαδή;

Λορένα: Τι θα έλεγες να φύγουμε μακριά;

Μπλανς: Εμείς; Μαζί;

Λορένα: Να πάρουμε ένα τραμ. Ένα τυχαίο τραμ. Κι όπου μας βγάλει.

Μπλανς: Μα δε σε ξέρω.

Λορένα: Και τι πειράζει;

Μπλανς: Να φύγω με μια ξένη;

Λορένα: Που σου προσφέρει την καλοσύνη και την αγάπη της. *(Της προσφέρει το μπράτσο της.)* Μπορείς να βασιστείς σε μένα.

Μπλανς: Και που θα πάμε;

Λορένα: Για αρχή στον σταθμό των τραμ. Εκεί. Προς τον ήλιο που δύει.

Μπλανς: Ο ήλιος. Μοιάζει με πελώριο φλογισμένο πορτοκάλι.

Λορένα: Λένε πως εκεί καταλήγουν τα καθημερινά μας πάθη. Καίγονται μέσα του. Γι' αυτό και όλοι μας την ώρα που ο ήλιος δύει είμαστε αγνοί.

Μπλανς: Πόσο θα ήθελα να πιώ τους χυμούς του.

Λορένα: Ας δοκιμάσουμε λοιπόν να το φτάσουμε.

Περπατάνε αγκαζέ στους διαδρόμους και γύρω από τη σκηνή. Ψιθυρίζουν η μία στο αυτί της άλλης. Σταματάνε.

Λορένα: Ας πάρουμε το επόμενο.

Μπλανς: Κοιτά τους. Περιμένουν. Όπως εμείς. Οι ζωές μας διασταυρώθηκαν σ' αυτό τον σταθμό. Κι έπειτα θα χωρίσουν και πάλι.

Λορένα: Ας τους δώσουμε τότε κάτι για να μας θυμούνται.

Μπλανς: Τι όμως;

Λορένα: Τα άνθη.

Μπλανς: Ωραία ιδέα.

Λορένα: Θα τους θυμίσουν ότι πρέπει να ζήσουν.

Μοιράζουν τα λευκά άνθη στους θεατές των πρώτων σειρών. Επαναλαμβάνουν την παρακάτω φράση όποτε δίνουν ένα λουλούδι.

Μπλανς: Να μας θυμάστε.

Λορένα: Να μας θυμάστε.

Αφού μοιράσουν τα λουλούδια ακούγεται ο ήχος ενός τραμ που φτάνει.

Λορένα: Το τραμ. Έφτασε.

Μπλανς: Πού πάει;

Λορένα: Κάπου.

Μπλανς: Σωστά, κάπου.

Λορένα: Πάμε λοιπόν; (Της πιάνει το χέρι.)

Μπλανς: Ναι, πάμε.

*Πιασμένες χέρι χέρι πάνε μέχρι την έξοδο. Ακούγεται ο ήχος του τραμ που αναχωρεί.
Τα φώτα παραμένουν αναμμένα.*

ΤΕΛΟΣ